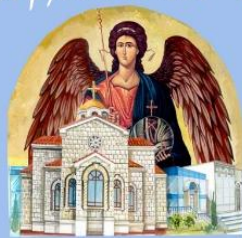

Свети Архангел Михаило

Српска Православна

Црква Ванкувер

БЕЛАНЂЕО

САБОРНО ВЕНЧАЊЕ

У недељу, 17. маја, са почетком у 12:30 у Цркви Светог Архангела Михаила служиће се Света тајна брака за све парохијане који живе заједно а нису венчани у Цркви.

За додатне информације јавите се свештенику Симиши Милутиновићу на број телефона
204.894.7825

Неопходно је пријавити се пре 1. маја 2026. године

Тропар Васкрса

Христос воскресе из мртвих,
смрћу смрт уништи,
и свима у гробовима живот дарова!

Кондак Васкрса

Иако си у гроб сишао, Бесмртни, ти си разрушио силу адову,
и васкрсао си као победник, Христе Боже, женама
мироносицама говоривши: Радујте се! и Твојим крстом мир
дарујући, палима подајући васкрсење.

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

ЗАИСТА ВОСКРЕСЕ!

CHRIST IS RISEN!

TRULY HE IS RISEN!

**Црквено-народни часопис
Ц.Ш.О. Св. Арханђела Михаила**

Редакција:

Главни и одговорни уредник:

Протонамесник: о. Синиша Милутиновић

Дизајн корице: Ненад Штрбац

Српска славна историја:

Љубомир и др Зорица Котур

Дечије странице:

Анђела, Лазар и Василија Поповић

Рецензент, лектор и енглеска секција:

апсолвент теологије Љиљана Тољевић

Сарадник овог броја: Michael Whelton

Штампа: Зоран Драгић

О Васкрсу 2026. године

Драга у Христу духовна децо,

Све вас поздрављам најрадоснијим речима:

**Христос васкрсе!
Ваистину васкрсе!**

Свети и велики празник Васкрсења Христовог поново нас сабира у радости Цркве, да прославимо победу живота над смрћу, светлости над тамом и истине над сваком лажи овога света. У овом светлом и спасоносном дану, када се небо и земља радују, када се ангели веселе, а људски род добија наду вечнога живота, чујемо речи светог апостола Павла које одјекују кроз векове:

„А ако Христос није устао, онда је празна проповед наша, па празна и вера ваша“ (1. Кор. 15,14).

Ове речи апостола нису израз сумње, већ сведочанство дубоке истине хришћанске вере. Јер Васкрсење Христово није један од многих догађаја у историји човечанства, него сам темељ и срце наше вере. Све што Црква проповеда, све што она живи и сведочи, све што су апостоли проповедали и мученици посведочили својом крвљу, стоји и има смисао управо зато што је Христос заиста васкрсао из мртвих.

Да Христос није васкрсао, Крст би био знак пораза, а не победе. Да Христос није васкрсао, страдање праведника било би узалудно, а нада човека у живот вечни била би само утешна пролазна мисао. Да Христос није васкрсао, онда би смрт имала последњу реч у историји света.

Али Црква кроз векове са непоколебивом вером исповеда да је оваплоћени Син Божији васкрсао из мртвих.

Васкрсење није само духовна поука или симболична прича. Оно је стварни и спасоносни догађај. Господ Исус Христос, који је добровољно пострадао на Крсту ради спасења света, трећега дана је устао из гроба, разоривши силу смрти и отворивши пут васкрсења сваком човеку.

Зато Свети апостол Павле наставља своје сведочанство речима:

„А сада Христос устаде из мртвих, и би првенац оних који уснуше“ (1. Кор. 15,20).

У Васкрелом Христу открива се истински смисао човечијег живота. Човек није створен за пролазност и ништавило, него за вечност. Није створен за таму смрти, него за светлост Царства Божијег. Јер Његовим Васкрсењем *”дође на све људе оправдање живота”* (Рим. 5, 18). Јер је човек нашао смисао свога битисања.

Драга браћо и сестре,

У свету у којем живимо често се сусрећемо са сумњом, страхом и духовном празнином. Многи људи данас живе као да смрт има последњу реч. Многи траже смисао живота у пролазним стварима, у богатству, слави или моћи, али убрзо схватају да све што је пролазно не може испунити дубину људског срца.

Само Васкрсли Христос даје истинску наду. Само Он открива да љубав има већу силу од смрти. Васкрсење Христово открива и нови начин живота. Оно нас позива да живимо као људи васкрсења. То значи да у свом животу победимо мржњу љубављу, неправду милосрђем, а себичност жртвом за ближње.

Свети Григорије Богослов говори: *„Јуче се распињасмо са Христом, данас се прослављамо са Њим; јуче умресмо са Њим, данас васкрсавамо са Њим.“*

Овај празник нас подсећа да хришћански живот није само вера у неку идеју, него учешће у животу Васкрслог Христа.

Када праштамо једни другима, када се миримо са браћом и сестрама, када помажемо сиромашнима и тешимо ожалошћене, тада сведочимо да Васкрсење није само празник који славимо једном годишње, него живот који живимо сваки дан.

Посебно у овом времену, када многи људи осећају усамљеност и духовну несигурност, позвани смо да будемо сведоци наде. Црква Христова није заједница страха, него заједница васкрсле радости. Зато нас празник Васкрсења позива да се духовно обновимо. Да се вратимо молитви, покајању и љубави. Да се вратимо једни другима као браћа и сестре.

Гроб Христов, који је био запечаћен и чуван, постао је извор живота. Камен који је био стављен на улаз гроба није могао задржати Животодавца. Тако ни тама овога света не може угасити светлост Васкрсења.

Кроз читаву историју Цркве многи су покушавали да угасе ту светлост – прогонствима, неправдом и страдањима. Али вера у Васкрсење увек је изнова обнављала Цркву и давала снагу верницима да остану одани Христу.

И данас смо позвани на исту верност. Да чувамо веру наших светих отаца, да не дозволимо да нас дух овога света удаљи од истине Јеванђеља.

Јер без Васкрсења нема ни Цркве, ни спасења, ни истинске наде.

Зато данас, са апостолима, мученицима и свим светима, радосно исповедамо истину која је заувек променила историју света:

Христос васкрсе из мртвих, смрћу смрт уништи и онима у гробовима живот дарова!

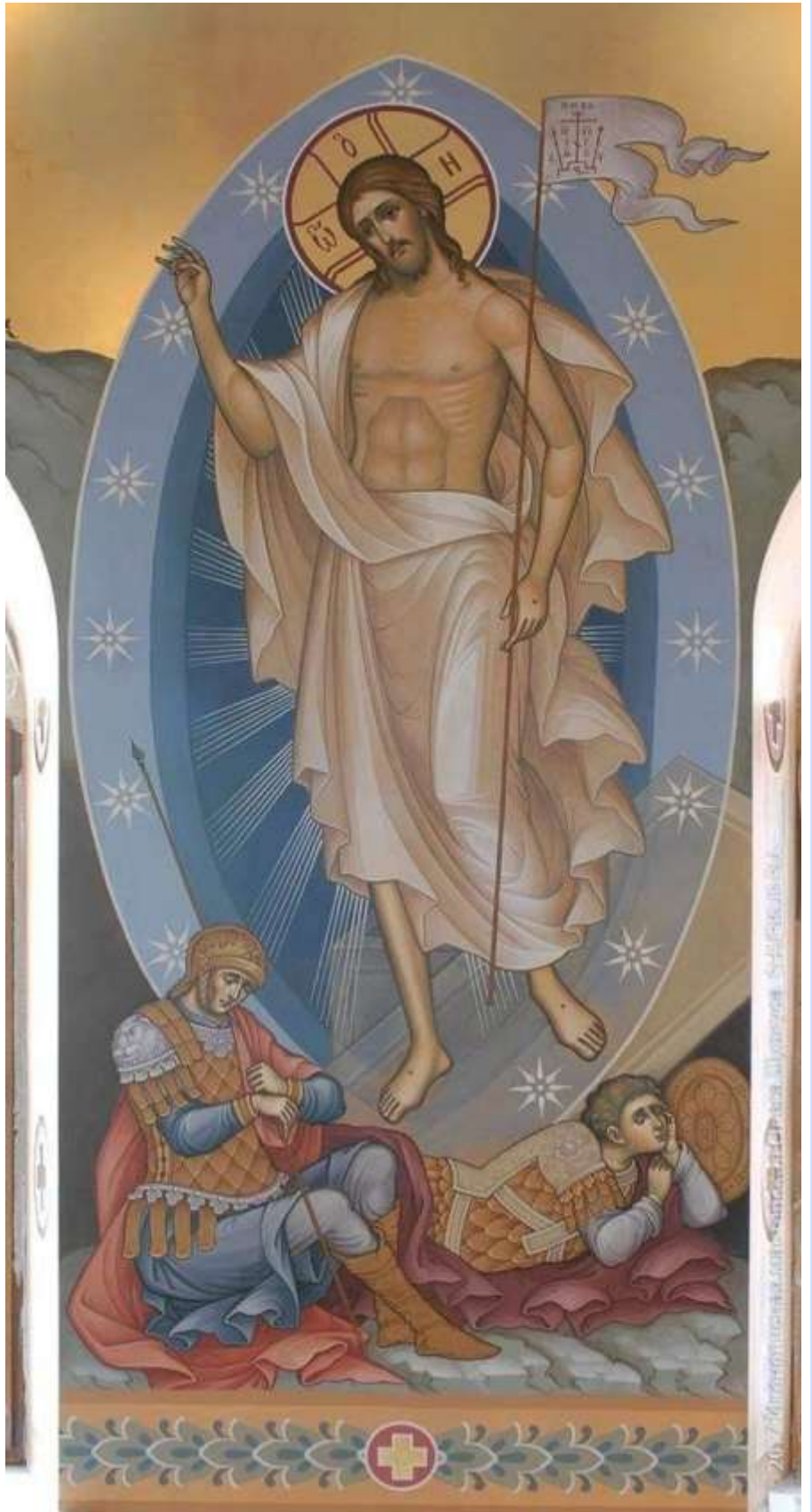
Нека радост овог великог празника испуни ваше домове, ваше породице и ваша срца. Нека Васкрсли Господ укрепи болесне, утешу ожалашћене, укрепи малодушне и дарује мир читавом свету.

Молимо се да нас светлост Васкрсења увек води путем вере, наде и љубави, како бисмо и ми, после овог пролазног живота, били учесници вечне радости у Царству Божијем.

Још једном вас поздрављамо од свег срца и душе:
Христос васкрсе! Ваистину васкрсе!

Са архијерејском љубављу ваш молитвеник пред Васкрслим Христом,

†**Митрофан**
Митрополит канадски

Христос воскресе!

Свети Доситеј Загребачки

Овим радосним поздравом, а којим је објављено да је Распети на Голготи победио не само своје мучитеље, жедне свете крви Његове, него и највећег мучитеља човековог и да је велико дело ради кога је Христос – Спаситељ дошао међу људе, на земљу – завршено поздрављам и ја вас, синови и кћери моје, драга браћо и сестре.

Христос Воскресе! је радосан поздрав Божје превелике љубави према нама – деци Његовој, спојене са највећим догађајем нашег искупљења, нашег примирења са Оцем нам Небесним, и најзад, нашег враћања ка извору праве среће и истинског благостања.

Христос Воскресе! бесмртна душа моја! Ради тебе је спремљена пребогата духовна гозба и весеље овог великог дана. Радуј се! Ако има у години дана радосних за тебе – онда знај да је овај дан радост свију радости, дан весеља свију весеља; он је, заиста, празник свију осталих празника. У

Пасхи Господњој налазимо смисао и значај свију осталих наших празника и свију благих у години дана. Ускрс Господа нашег је за све дане нашега живота оно што је сјајно Божије сунце за сва остала небесна тела.

Нека се радује свака жива душа, јер нема више смрти! Смрћу Најсветијег побеђена је она смрт, која је била као последица тешкога безакоња – учињенога греха. Ако упитамо сиромаша – онога, који се злопати са немаштином и оскудицом, што сматра он за срећу, он ће нам дати онакав

одговор какав ми већ унапред можемо очекивати: Имати свега што је потребно за живот у изобиљу – то је права срећа и не оскудевати ниучему што срце зажели то мора бити неописана радост! Ако упитамо болесника – онога, који је много дана и ноћи у болесничкој постељи а живи на разним травама и прашковима, што сматра он за срећу, он ће нам дати онакав одговор какав ми већ унапред можемо очекивати: Имати добро здравље – то је права срећа; здраво тело, то мора бити неописана радост – јер ту мора и душа да буде здрава.

Ако упитамо оне што су по затворима, у оковима – оне што су уопште лишени слободе те носе терет тешког робовања, шта они сматрају за срећу и они ће нам дати онакав одговор какав ми већ унапред можемо очекивати: Бити слободан то је права срећа; слободно говорити, писати, слободно се кретати – то мора бити неописана радост. Сиромаш, дакле, жели богатство, болесник добро здравље а роб слободу. Сваки жели што мање оскудице, што мање страдања; сваки жели да се ослободи од непријатности – од онога, што му тело и овоземаљски живот мучи, дави и руши. И заиста, био би врло неблагодаран труд онога који би у наше дане покушавао да доказује да је боље бити бедник и просјак него ли богат, или, да је боље трзати се и превијати на болесничкој постељи са хладним облогама на челу и топлим цреповима под табанима, него ли се здравим осећати и правити излете по овом лепом пролећном времену, или, најзад, да је боље у ропству или у изгнанству живети него ли у слободи и отаџбини.

Иако ми живимо у времену када се чисти реализам ставља на чело свију осталих начела човечјег живота – а што је исто што и чисти материјализам, ипак нико не може порећи да богатство, здравље и слобода имају једног много опаснијег супарника него ли што су сиромаштво, болест и робовање. Име овог опасног супарника – љутог непријатеља њиховог ми сви знамо – кад га се сетимо ми га се плашимо...

Смрт! – то је име овог љутог непријатеља... Ко је тај међу рођенима од жене који се њеној моћи успротивити може? Где се она роди? Где је тајна њене моћи? Ко је тај који јој даде такву безграничну власт над нама? Где је наш разум, наша техника наше богатство? Зар човек није постао господарем свију морских дубина и небеских висина? За њега више нема пространих даљина...

А пред силом смрти – ипак, он је жалосан, ништаван.

Нема тога богатства којим се смрт подкупити може.

Нити здравља које она сломити не може. Над слободом сваком она крст поставља. И питање опет понављамо: Где је њен почетак? Где је тајна њене моћи?

Не морамо далеко трагати за њеним пореклом. Она је нама много ближа него многе друге ствари и телесне и душевне појаве у нама самима и око нас. Ми смо њој – баш највећем непријатељу нашег живота, готово најближи род, па се још чудимо како она слободно, самостално са нама располаже и како нас ређа по гробљима!... Али пре него што је човек њено опако сродство упознао – он се сродно са непосредним својим крвником – са грехом. У надмоћности својој – у гордости својој, човек је пожелео да живи не само мимо Бога, него да буде бар Њему раван. Нико други него сам човек раскинуо је везу са Вечним – са Истином, са Правдом са Љубављу, са Милосрђем... Природно је да је на место Вечнога човек морао бити везан са оним који није Вечан, са временим – а одавде и са свима оним особинама којима располажу времени – са лажју, са неправдом, са пакошћу са насиљем... Сродивши се са грехом – човеку више није било места у рају – предначиненим за вечни боравак. Сродивши се са грехом – човек је сам узрок своје изгнанству из раја вечнога живота. Оно што није вечно – син је временог. Све што је времено, пролазно је... Смрт је круна времених створања. Све што се у времену рађа мора осетити на челу своје хладан пољубац смрти... Али, нека је слава и хвала Мудрости Божјој, што

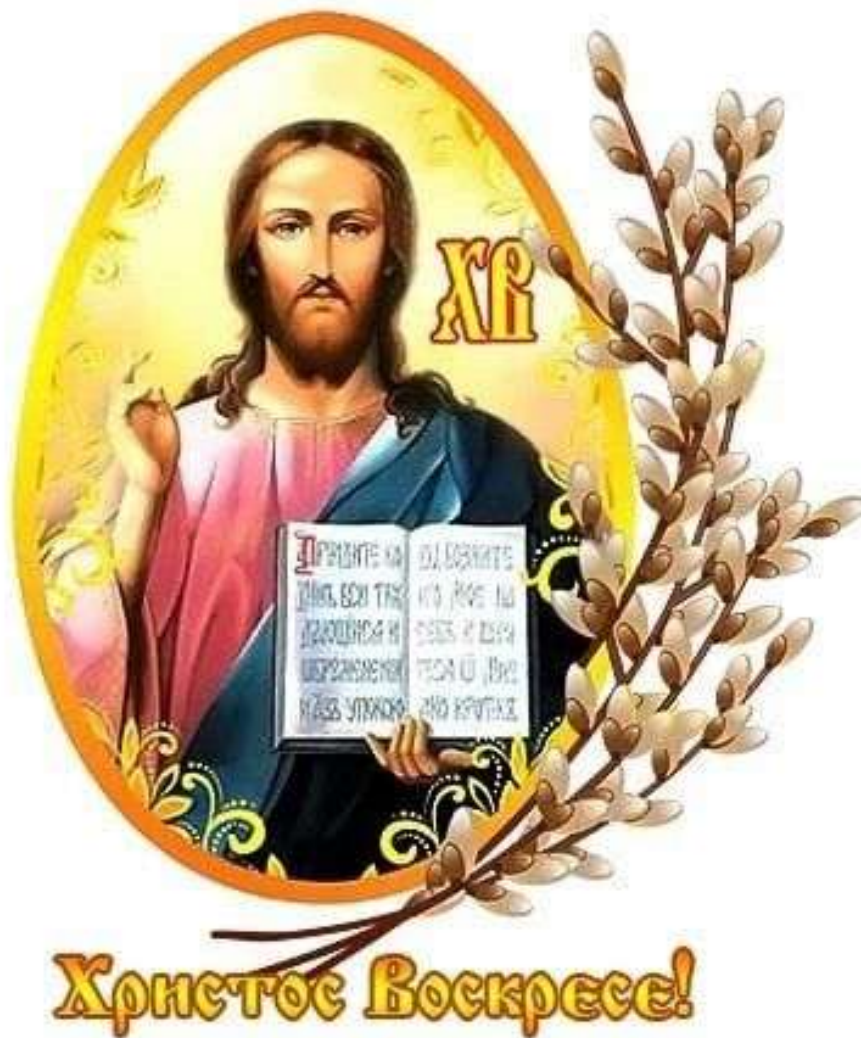
је створивши како невидљиви тако и овај видљиви свет и давши му строго му одређене законе, ипак пожелео да бди над њим, да као брижни Отац стално брине о Својој творевини. Бог је љубављу свет створио; Божја љубав руководи ходом и животом васељене.

Човек је од почетка био предмет особите Божје љубави; на њему се најочитије пројављивала љубав Божја. Данашњи свети дан – дан особите Божје љубави према човеку, најјасније је сведочанство вечитог Божјег старања за грешног и смртног човека. Данашњи свети дан силином љубави Божје к нам – превазилази све што је досада за нас учињено; али баш због тога – овај нам свети дан даде то што нам се највише дати може... Наш највећи непријатељ је сатрвен. Најсветија жртва ослободила нас је највеће несреће: врата вечнога живота, вековима пред нама затворена и запечаћена, отворена су Христовим васкрснућем.

Мало је догађаја у историји човечанства, који би имали за собом толико јаких, непобитних доказа као што има Христово васкрснуће. Нема ни једног другог догађаја у историји целе васељене, који би имао такав утицај на даљи ход историје као догађај везан за ово јутро рано јутро, а који се догодио у врту Јосифа из Ариматеја. Цела историја свете цркве наше, везана је за победу нашег Спаситеља над грехом и смрћу. Сумњати у ову најнепобитнију, најдокументалнију истину значи сумњати у истинитост целе наше историје – сумњати у истинитост вере наше свете, цркву Христову и њено спасоносно делање.

Христос Воскресе!

Ову свету – најспасоноснију истину за цео род човечански – ово рано и прерано јутро посведочи празан гроб: сама природа. Ову свету – најспасоноснију истину за цео род човечански – ово рано и прерано јутро, посведочише и Божји ангели: „Што тражите Живога међу мртвима... Није овде, ево места где је положено било тело Његово... Није овде, него је устао – васкрснуо...“ Ову свету – најспасоноснију истину за цео род човечански и за све нас посведочише и жене, које ово јутро рано и прерано јутро, дођоше ка гробу да помажу тело Његово свето, оно тело, које је трећега дана било скинуто са крста и у гроб сахрањено. После жена – Апостоли Христови сведоче, који су Га целих четрдесет дана жива видели, са њиме говорили и истинитост чега, већина од њих, мученичком су смрћу посведочили.

нашом слободом и нашим телом или тековином – морамо признати, да је на вечито сиротовање осуђен онај који је сиромашан у духовним благама, онај који је хладан и неосетљив не само према материјалној него и моралној беди и невољи брата свога; који затвара врата дома свога пред вапајем ближњегга свога... Вечити ће болесник бити онај, који се не стара за лекарство душе своје – онај, који се не стара да одухотвори себе него киме господаре свакојаке телесне жеље и окореле страсти... Чувајмо се робовања духовног, чувајмо се затвора и окова који могу наложити на нас зло – грех. Робовати греху – значи робовати смрти робовати вечноме страдању и бескрајним мучењима...

Христос Воскресе!

Бесмртна душо моја! Ради тебе је спремљена пребогата духовна трпеза овога радосног дана! Онога, Кога су узалуд очекивали милиони несрећних душа, својом злом

Христос Воскресе!

вољом на смрт осуђених, јер Га не дочекаше, ево ти си дочекала; теби је дато да верујеш у безграничну љубав Његову према теби, да Га чујеш, да Га видиш. Ово што се десило овога јутра – најсветији догађај међу свима догађајима, догодило се ради тебе, ради твога спасења! Милост Божја која се овога јутра – раног и прераног пројавила, превазилазила све Његове милости, јер ти је дато највише што ти се дати могло; ти си опет за вечита времена жива.

Нема више за тебе, душо моја смрти, јер *Христос Воскресе!*

Нема више смрти јер смрт би смрћу побеђена, јер *Христос Воскресе!*

У име овога најзначајнијег и најрадоснијег дана који нам је Божја љубав припремила, морам вам рећи браћо и сестре, синови и кћери, да нико од нас од сада не само да не треба него и да не сме оно што је прелазно, што је времено, што је земаљско да оцењује, да сматра за вечно. Заувек ће бити сваки онај међу нама изгубљен – сам ће себе осудити на вечита страдања и мучења, који би и помислио да неколико тренутака овога пролазног, временог живота жртвује за вечни, бескрајни живот. Па и највећи безумник треба да зна, да и најдубља овоземаљска старост једва да је равна једноме дану вечнога живота!

Посматрајући кроз светлост данашњег празника над празницима и данашње радости душе наше, сиромаштво и беду, болести и свакојака страдања, насиља сваке врсте која се могу вршити и над

Ниш, Ускрс 1926. г.

Сабор Светог Архангела Гаврила

ЦРКВА је из старине, од јерусалимских типика и устава велике обитељи светог Саве Освећеног, примила да у први Дан по Благовести Пресвете Деве Богородице празнује сабор светог Архангела Гаврила, благовесника радости. Јер треба на достојан начин одати поштовање ономе који послужи тајни нашег спасења, доносећи Пречистој Дјеви вест о оваплоћењу Бога Речи у пречистој утроби њеној. Када се од свих грађана једнога града указује велико поштовање изасланику земаљског цара који доноси граду неку милостиву реч цареви, утолико више треба

нарочитим празником одавати поштовање изасланику Небеског Цара, дивном кнезу Анђелском, који је целом роду људском донео свемилостиву вест о вечном спасењу. Како је знаменит овај изасланик који је раније сам указао светом Захарији на своје достојанство, говорећи: Ја сам Гаврил што стојим пред Богом (Лк. 1, 19), тојест ближе стојим престољу Божјем него други Анђели. И као што у земаљском царству онај достојанственик који је најближи цару има више угледа од осталих достојанственика који стоје подаље, тако и у небеском царству: свети Анђели који стоје ближе Богу и изблиза посматрају Божја тајанства, сијају већом славом и угледом од осталих Анђела који су у нижим чиновима.

Свето Писмо казује да постоје седам Анђела највишег чина, врховни кнезови Анђелски, који свагда стоје најближе Богу и неприступној слави Божјој. У књизи светог Товита пише да сапутник младог Товија објављује да је он један од седморице Анђела што стоје пред Богом (Тов. 12, 15). И свети Јован Богослов у својем Откривењу спомиње седам врховних Анђела, говорећи: Благодат вам и мир од Онога који јесте, и који беше, и који ће доћи; и

од седам духова који су пред престолом његовим (Откр. 1, 4). Од тих дакле седам Анђела један је свети Гаврил, по броју други, после светог Михаила први. Јер се они поименце овако набрајају: Михаил, Гаврил, Рафаил, Урил, Селатил, Јегудил, Варахил.

Неко може питати: Зашто Бог не посла к Пресветој Дјеви првога по броју, ангела Михаила, него другога по броју, Гаврила? Треба знати: сви седморо врховних Анђела равни су међу собом по достојанству, само се при набрајању почиње од Михаила; и сваки од њих има своју засебну службу: Михаил је победитељ противника; Гаврил - весник тајни Божјих; Рафаил - лекар људских недуга; Урил - просветитељ помрачених, јер је он сијање огња божанског; Селатил - молитвеник, јер се стално

моли Богу за људе и побуђује људе на молитву; Јегудил - славитељ Бога, јер утврђује људе који ма шта раде у славу Божју, и измољује им награду; Варахил - давалац Божјег благослова; и наш посредник Божјих добротина. Дакле, Михаил не би послан са благовешћу, пошто то није његова служба; његово је: мач исукан држати, на непријатеље ударати, и њих прогонити. Послан би Гаврил, јер је његова служба јављати тајне Божје, као што је светом пророку Данилу објавио ослобођење људи Божјих из Вавилона и време Месијина доласка, и светом Захарији - рођење светог Претече од мајке нероткиње. А каже се да је он и светог пророка Мојсија у пустињи упућивао при писању Књиге постања. Постоји и побожно мишљење, да је он благовестио светим праведницима Јоакиму и Ани и зачеће Пресвете Богородице, и да је Пречистој Дјеви од зачећа и рођења био анђеол хранитељ, и да јој је доносио храну у Светињи над светињама. Он јој донесе блавест и о зачећу Сина Божјег. Гаврил би послан још и зато, да би се Благовештени могао познати по имену његовом. Јер име Гаврил значи крепост Божја, или Бог и човек. И самим именом својим Благовесник потврђиваше да ће Бог крепки, Господ, у утроби Деве постати савршен човек, тојест савршени Бог постаће савршеним човеком. И то савршеним, потпуним човеком не у смислу телесног узраста, него у смислу крепости и разума. Јер остала деца, зачињући се у материнским утробама, немају разума нити крепости. А зачињући се у утроби Пресвете Дјеве Дете, од самог зачећа свог у малом телашцу свом би савршен човек разумом неисказаним и крепосту непобедивом. Јер пророк каже: Приступих к пророчици, и она заче, и роди сина. И Господ ми рече: надени му име: брз на плен, хитар на грабеж. Јер пре него дете научи викати: оче мој и мајко моја, однеће благо Дамасково и плен Самаријски (Ис. 8, 3-4), тојест дете, које још није проговорило, већ има силу и снагу велику да побеђује своје непријатеље. А то је оно што је својим именом Гаврил прасликовао: Бог - човек, снажни Бог, који се зачео његовим благовештењем, а силаском Духа Светога у нетљену утробу Деве.

О томе свети Прокло, патријарх цариградски, говори овако: Чудесно је само име Анђела који је благовестио Дјеви Марији, јер се зове Гаврил. Благовестио је, и именом прасликовао Онога који је имао доћи на свет. Јер Гаврил значи Бог и човек. Овај весник Божји веома је знаменит и по свом имену и по својој служби. А најзнаменитији је по томе што тајну, одувек сакривену и

Анђелима непознату, Бог прво њему откри, и он је донесе Дјеви. И колико је тајна очовечења Бога већа од других тајни, преко њега раније откривених светим пророцима, толико је њему углед постао већи међу његовом дружином од тренутка Благовештења, јер су га почитовали као најприснијег видиоца најнепознатијих тајни Божјих.

Свети Дионисије Ареопагит каже за ову седморицу врховних Анђела, да они свагда неотступно стоје пред Богом као најближи, док се сви остали шаљу на разне службе. Али за извршење великих тајни Божјих шаљу се и ови. Јер свети апостол Павле вели: Нису ли сви службени духови који се шаљу на службу? (Јевр. 1, 14). И која је тајна Божја већа од недомисливог, недокучног, неисказаног оваплоћења Христовог? Стога је због тако велике тајне требало послати великог Анђела, најприснијег посматрача тајни Божјих - светог Гаврила, који неотступно стоји пред престолом Божјим.

Свети Оци мисле да свети Гаврил принадежи првом и највишем чину небеских Сила, тојест чину серафимском, пошто Серафими стоје најближе Богу. Назван је архангелом зато што је Пресветој Дјеви донео радосну вест Благовештења, и обрадовао њу, а преко ње и свако створење, не само у овом него и у небеском свету. То свети Дамаскин овако опева: Небесна створења се с љубављу веселяху, а земаљска с трепетом ужасаваху, када пречисти глас дође теби, Богородице; јер једно славље обојима заблиста, када теби Бестелесни радост донесе. - Свети Дионисије Ареопагит сведочи: Сви Анђелски чиновници имају своја посебна места, Богом одређена: једни су ближе, други даље, док је серафимски чин најближи Богу. Јер пророк Исаија говори: Видех Господа где седи на престолу високу и издигнуту, и Серафими стајаху око Њега, сваки их имаше шест крила (Ис. 6, 1. 2). А пошто је свети Гаврил један од седам Анђела који најближе стоје пред Богом, то значи да је серафимског чина, други међу Серафимима. - А и свети Андреј Критски каже да је он један од врховних Анђела, говорећи: Бог наређује једноме од врховних Анђела да изврши тајну блавести. - Ако је од врховних, онда је од седам духова што свагда стоје пред Богом; ако је од седам духова, тај је од серафима. И ко је међу анђелима врховнији од Серафима? и ко је од Серафима ближи престолу Божјем? Серафим је дакле свети Гаврил, и то особити.

Да је он Серафим, види се још из овога: за извршење великог дела Божјег било је потребно послати великог Анђела. А пошто је оваплоћење Речи дело Божје, веће од свих дела Божјих, то за његово објављење би послат свети Гаврил, већи од других Анђела. Јер као што к Еви дође прелашћујући је врховни кнез таме, тако к Пречистој Деви дође са благовешћу врховни кнез небеске светлости. Доликовало је да Серафим буде послат к Марији, која је серафимском љубављу горела к Богу.

Тог врховног кнеза међу Анђелима, тог најближег Богу серафима, свемирног Архангела, који је благовестио спасење свему свету, ми побожно поштујемо, с љубављу и радошћу празник његов празнујемо, узносећи му благодарност за његово тако велико добротинство свету, које је од почетка чинио, и сада чини, молећи се свагда за нас оваплоћеном Богу. Нека нам молитвама светог Архангела Гаврила свима буду опроштени греси, амин.

Преподобни Јустин Ћелијски,
Житије светих,

Црквено-словенски језик није говорни - већ само богослужбени језик

Црквени језик ближи је унутрашњем логосу, језику духа, језику религиозне интуиције и молитвених созерцанија, него савремени језици. То није језик разума, него језик срца, непосредног проникновења, језик напрегнуте

Православној Цркви нису потребне никакве реформе јер „Христос је увек исти и јуче, и данас и у векове“ (Посланица Јеврејима 13:8) Заборављајући Христово вечито присуство и силу у Цркви, многи неблагородни ветрови и олује нападају нашу Свету Православну Цркву са свих страна и изнутра и споља страна настојећи да поремете јерархијски, административни поредак, саборно канонско и догматско устројство Светих Васељенских сабора, као и структуру богослужења па и сам црквено-словенски језик који се користи у богослужењима вековима и служиће се на богонадахнутом црквено-словенском у векове векова. Зато објављујемо овај чланак за наук вернима и у циљу очувања непромењиве црквене традиције и црквеног језика.

духовне енергије и посебне динамике. Древни језици изазивају у човековој души нешто као „присећање“ о изгубљеној људској способности непосредног унутрашњег преноса својих мисли, пријема садржаја друге душе и озарења од Бога. То је језик логоса, који је дубљи од спољног језика који треба материјалну форму, реч. Спољни, формални језици се сви удаљују од свог центра, духовног логоса, све се више диференцирају и материјализују. Нови језици усмерени су првенствено на људски разум, аналитичку способност разума, нижој у поређењу са духовном интуицијом. Они су исто тако способни да изразе емоционална, страстна стања човека, но за изражавање појава у области духа које отварају себе у молитвеном пориву, нови језици постају троми, немоћни као мишице дрхтавог старца.

Они који подржавају језичку реформу богослужења тврде да ће на новом, савременом језику литургија постати разумљивија. Но, литургија је сама по себи тајна. Она не може бити разумљива на вербално-семантичком нивоу. У супротном би било могуће разумети је и усвојити седећи у фотељи, са књигом у рукама, за писаћим столом. Литургија није приповедање које може да се детаљно преприча, није ребус који може да се погоди или реши. Литургија је укљученост човека у духовну реалност, а средством тога јавља се дејство на човека целокупног духовног поља Цркве: храмовне архитектуре и

декора, богослужбених напева и најважније, сила молитве свештенослужитеља и народа који се налазе у Цркви. За светог Јована Кронштатског су говорили да када је служио литургију или се ћутке молио на проскомидији, људи су осећали силу његове молитве и Божанску благодат, скоро физички.

Древни језик ближи је унутрашњем логосу зато што има најјаче деловање на људско срце. Чудна појава: понекад фраза на словенском језику, пролазећи мимо аналитичног разума човека, бујицом топле светлости озарује, као да отвара, срце и оно дрхће као душа путника који је после дугог пута угледао огањ очинског дома. Тада долази до онога што смо већ назвали, можда не сасвим тачно, „присећања“. Човек се присећа изгубљеног раја и тог језика коме су се повиновала сва жива бића, језика на којем је

беседовао са Анђелима. Ту је мистика језика. Древни, свештени језик дотиче срце човека и изнуђује звучање скривених струна душе. Модернисти то не знају и не осећају. Они хоће да замене древне језике новим, због тога да би била боље разумљива семантика речи, која неће учинити разумљивијом тајну богослужења.

Осим тога, у литургији постоји паралелни језик ликова и ритуала, не мање важан од словесног језика. Тај симболички језик је још мање разумљив, но он служи

укључивању човека у живу реалност произашлих збивања. Уколико желимо да учинимо богослужење доступним нашем телесном разумевању, тада морамо учинити разумљивим обреде: или заменити их словесном интерпретацијом или их превести на језик театралне пантомиме, то јест претворити обред из разгранатог свештеног симбола у мимички гест. Шта ће тада остати од литургије? Поучна представа? Када кажемо да је литургија спомињање земаљског живота Христа Спаситеља, тада уопште немамо у виду да је литургија исценирање Јеванђеља. Литургија је могућност за човека да посредством свештених симбола и сам постане учесник библијских догађаја, да унутрашње преживи Голготску Жртву, као Жртву принесену лично за њега, а Васкрсење Христа, као васкрсење своје душе.

Рекли смо да је древни језик, сећање човековог срца о његовој древној отаџбини, изгубљеном рају. А, савремени језик је језик школе и универзитета, језик улице и пијаце, фабрике и железничке станице. Он не помаже човеку да се избави из ропства обичне свакодневнице, брига и интереса. Свештени језик сведочи о томе да у храму имамо посла са другим светом, другом за нас необичном реалношћу. Не само међу садржајем речи и осећаја, него исто тако и између осећаја и саме форме језика постоје асоцијујуће везе. Уопште форма не може бити савршено апстрахована од садржаја. Нови језик, хтели то или не, носиће у себи нови садржај, нову информацију,

нови емоционални подтекст, чије испољење и опредељење није доступно нашем логичком расуђивању.

Богослужење се не сме мешати са проповеди или богословљем.

Проповед нам говори о духовном свету, а молитва нас укључује у тај свет. Богословље показује пут, а молитва води по том путу. Ми говоримо о лепоти древних језика.

Шта

подразумевамо

под тим? Ми

мислимо, да је то

неко тајно сазвучје ритмова срца са ритмовима древних језика и ту хармонију доживљавамо као посебну лепоту језика. Пажљиво прочитајмо наглас псалме на новом и на древном језику. Какву ћемо разлику видети у свом унутрашњем стању? Нови језик подобан је води која може утолити жеђ, но оставити душу хладном, а древни језик је вино које весели и радује срце човека.

архимандрит Рафаил (Карелин)

(Чланак из књиге „Хришћанство и модернизам“)

БЕСЕДА

о вернима као једном телу и једном духу

Једно тијело, један дух. (Еф. 4, 4)

Да се старају верни, да буду једно тијело и један дух; то препоручује свети апостол.

Под једним телом разуме се једна вера, без цепања, без јереси, без самовоље: цела црква је једно тело, коме је глава Христос.

Под једним духом разуме се љубав, љубав пламена свих верних према Христу, од кога произлази и узајамна љубав.

Множина да буде као једнина; много људи као један човек. То је чудо хришћанске вере и хришћанске љубави. Нема те силе у свету, која може бити јачом споном међу људима.

Ни иста крв, ни исти језик, ни исто огњиште, ни исти родитељи, нити ма какви материјални интереси – ништа од тога није ни издалека онаква силна спона као вера и љубав хришћанска.

Том силном и неодољивом споном повезани су сви чланови цркве међу собом. И црква Божја стоји као један човек, у времену и у вечности -једно тијело, један дух. Овоме чудесном јединству ништа тако не противречи као гордост појединих људи.

Гордост криви веру, хладни љубав; гордост ствара јереси, цепа цркву, жртвује добро целине угодности личној. Гордост је у суштини одсуство и вере и љубави. Нека нас Бог, браћо, сачува од гордости, праисконог недуга рода људског.

Да би били вазда једно тијело и један дух у Господу нашем Исусу Христу. Теби Господе Исусе, Теби Главо Цркве, Теби слава и хвала вавек. Амин.

Гордост криви веру, хладни љубав; гордост ствара јереси, цепа цркву, жртвује добро целине угодности личној. Гордост је у суштини одсуство и вере и љубави. Нека нас Бог, браћо, сачува од гордости, праисконог недуга рода људског.

Да би били вазда једно тијело и један дух у Господу нашем Исусу Христу. Теби Господе Исусе, Теби Главо Цркве, Теби слава и хвала вавек. Амин.

Гордост криви веру, хладни љубав; гордост ствара јереси, цепа цркву, жртвује добро целине угодности личној. Гордост је у суштини одсуство и вере и љубави. Нека нас Бог, браћо, сачува од гордости, праисконог недуга рода људског.

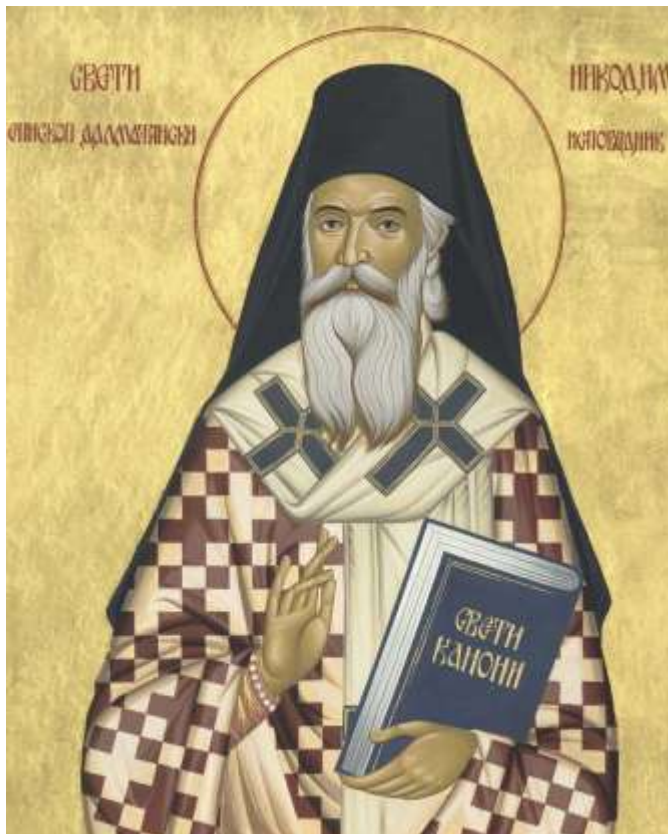
Да би били вазда једно тијело и један дух у Господу нашем Исусу Христу. Теби Господе Исусе, Теби Главо Цркве, Теби слава и хвала вавек. Амин.

Свети Владика Николај Велимировић

Српски светитељи укључени у календар Руске Православне Цркве

Имена светитеља СПЦ: Светог Никодима (Милаша) и праведне Ане Јовановић укључена су у календар РПЦ. Свети Синод РПЦ донио је одговарајућу одлуку на свом заседању у четвртак, 12. марта 2026. године, у Даниловском манастиру у Москви. Уврштавање имена два српска светитеља у црквени календар Руске Православне Цркве услиједило је након извјештаја председника Одјељења за спољне црквене односе Московске патријаршије митрополита волоколамског Антонија о канонизацији поменутих угодника Божијих, извршеној у Српској Православној Цркви. У својој одлуци Синод Руске Православне Цркве одредио је да се спомен светитеља Никодима (Милаша), епископа далматинско-истријског, прославља 4. октобра (21. септембра по старом календару), а праведне Ане

се старао о духовном просвјетљавању српског становништва у том крају, супротстављајући се

унијатском утицају. Као дипломат Кијевске духовне академије, светитељ Никодим (Милаш) признат је у цијелом православном свијету као истакнути научник и канониста. Током Првог свјетског рата, светитељ, који је већ био у пензији, био је затворен због веза са Русијом и Србијом. Упокојио се у Господу након изласка из затвора.

Света праведна Ана Јовановић (XVII вијек), мајка светог Василија Острошког, након упокојења свога супруга посветила је остатак живота посту и молитви, живећи побожним јеванђељским животом хришћанске удовице. Мјесто починка праведне Ане, које је у почетку било изгубљено, чудесно је пронађено 1936. године, а 2023. године откривене су њене свете мошти.

Јовановић 13. маја (30. априла по старом календару). Исти датуми установљени су и у СПЦ. Напомена:

Архијерејски Сабор Српске Православне Цркве извршио је канонизацију светитеља Никодима (Милаша) и праведне Ане Јовановић од 13. до 17. маја 2025. године.

Светитељ Никодим (Милаш, 1845–1915), епископ далматински и истријски, током свог боравка на далматинској катедри (у Аустро-Угарској монархији) у периоду 1890–1912. године ревностно

Јовановић (XVII вијек), мајка светог Василија Острошког, након упокојења свога супруга посветила је остатак живота посту и молитви, живећи побожним јеванђељским животом хришћанске удовице. Мјесто починка праведне Ане, које је у почетку било изгубљено, чудесно је пронађено 1936. године, а 2023. године откривене су њене свете мошти.

Припрема вјеронаука.нет/ Извор: patriarchia.ru

Међусобни мир у заједници је неопходан за Св. Причешће

Св. Јован Златоусти

„Ради мира с братом твојим установљена је и сама ж р т в а (Св. Причешће). Зато, ако се жртва приноси ради мира са ближњима, а ти не живиш у миру, у том случају ако и учествујеш у жртвеноприношењу оно је за тебе некорисно и безвредно. Зато најбоље почни из почетка: живи у миру ради чега је жртва принесена, и тада ћеш се користити њеним добрим плодовима“.

Свештеницима на знање

„Ово говорим вама... свештеницима. Неопходно је да знате, да са особитом пажњом делите Свете Дарове. Не мала казна очекује вас, ако причестите кога недостојног. Из ваших руку тражиће Господ крв његову. Без обзира ко то био: војвода, још неко виши, па чак и сам цар обучен у диадему, ако приступи недостојан, ускрати му Причешће; ти имаш већу власт него он. Зато вас Господ удостојио те части... У томе је ваше достојанство, ваша вредност, ваш венац... Ако питаш како могу знати ко је достојан, а ко није? Ја ти не говорим за непознате, већ за познате особе. Рећи ћу ти још нешто страшније: мање је зло причестити лудак неголи причестити оне који се противе Христу, Његову крв не сматрају за светињу и Духа благодати наруше (Јевр. 10:29). Причешћивање у гресима горе је од причешћивања лудога. Јер

лудак се не кажњава – зато што је луд, а ко се причешћује недостојно – предаје се вечним мукама. Због тога ускратити Дарове не само лудацима, већи свима за које знамо да су недостојни... Зато, служителу светих тајни пази, да не расрдиш Владику (Христа), да не даш мач уместо хране. И онеме који из незнања приступи Св. Причешћу, забрани му, – не бој се! Бога се бој,

а не људи... Пре ћу дати душу своју неголи причестити недостојног крвљу Господњом; пре ћу пролити своју крв неголи причестити кога не смем (причестити).”

Свето Причешће је намењено свима члановима Цркве али се само достојни смеју причестити.

„Христос је подједнако свима (у Цркви) рекао: примте, једите... Христос је Своје тело предао свима... Он је хлеб преломио једнако за све људе.

Нека се не причешћује ко није из броја ученика Христових (ко није члан Цркве). Нико да неприма Дарове као Јуда, да не би претрпео удес Јудин.

Кад приступаш Св. Причешћу не чини ништа што је недостојно

благодарења, не понижавај ближњег, не презири гладног, не опијај се, не вређај цркву. Ти се причешћујеш да би захвалио на добрима која си примио, зато се одужи и са своје стране и не подвајај се од ближњег.

Треба постити и пре и после причешћа: пре – да би се достојно причестио, а после – да се не би показао недостојан примљених Светих Дарова.

После причешћа треба да будеш смиренији од свих, да будеш као анђели, а ти си постао гори од свих; окусио си крви Господње, а презиреш брата свога, – да ли си после после тога достојан опроштења?

Ако би га до причешћа и презирао, после причешћа си дужан признати га за брата... Бог ти је опростио све грехе и удостојио те причешћа, а ти ни после причешћа ниси човекољубив; зато не преостаје ништа друго до и тебе предати мучитељима (Мт. 18:34).

Сети се, шта су чинили апостоли после причешћа: нису ли молитвама и појањем благодарили; нису ли се предавали бдењу и проповедању? Зар ниси чуо да су и три хиљаде верника, удостојивши се причешћа, пребивали постојано у молитви и појању, а не у пијанству и другим срамним делима?

Ако је преједање смрт за жену (1. Тим. 5:6) тим пре је оно за мушкарца; ако је оно штетно уопште, онда је још штетније после причешћа. А ти, примивши Хлеб живота (Св. Причешће), чиниш дела смртна, и не дрхтиш? Зар не знаш колико зла произилази од преједања? Непростојан смех, непростојне речи, пагубне шале и много другог, о чему не приличи ни говорити. Зато, да свега тога не би било, нека сваки чува у чистоти своју десницу, свој језик и своја уста, кроз која је прошао Христос, и приредивши своју (домаћу) трпезу, приљуби мисли своје духовној трпези, вечери Господњој... Т а к о к о ј и недостојно једе свој Хлеб или пије Чашу Господњу, крив је телу и крви Господњој (1. Кор. 11:27). Зашто? Зато што пролива крв, а не приноси жртву. Тако су учинили они који су проболи Господа не зато да би пили крв Његову; тако чине и сви који се недостојно причешћују... Као они који су распели Исуса, биће кажњени и сви који се недостојно причешћују. И тако, да нам Св. Причешће не би било на осуду: нахранимо Христа, напојмо, оденимо – то је достојно свете Трпезе“.

Преузето из “Гласника“ – Службеног листа Српске Православне Цркве, јануар 1973. год.

Анђео клицаше Благодатној: Чиста Дјево, радуј се, и опет велим: радуј се; Твој Син васкрсе трећега дана из гроба, и подиже мртве; народи веселите се!

Блистај се, блистај, нови Јерусалиме, јер слава Господња тебе обасја. Ликуј сада и весели се, Сионе, а Ти се радуј, Богородице Чиста, због васкрсења Сина Твога.

Ирмос Васкрса

О Светој Тајни Причешћа

ПИТАЊЕ: Ако можете да кажете о потреби честог причешћивања

ОДГОВОР: Да. Па ево морам бити отворен, ја избегавам да говорим о потреби честог причешћивања, јер чини ми се на основу онога што читамо код светих отаца да заправо пре можемо говорити о потреби редовног причешћивања. Дакле овде се не ради о броју, па да кажемо сад да ли је потребно причестити се четири или четрдесет четири пута годишње или више и тако, него се ради о следећем. Наиме, говорили смо овде о Светим тајнама, да Свете тајне не треба доживети у индивидуалном смислу. Ми се спасамо кроз Евхаристију, у смислу да сви заједно када се сакупимо како каже апостол Павле епи то афто, на једном истом месту, око једне исте ствари, а то је савршавање или служење Богу Свете Литургије, тада се у ствари показујемо, тада Дух Свети силази на нас, тада се показујемо као Тело Христово. Видимо тамо када свештеник говори ”светиње светима” а ми након тога приступамо. Наравно ми сами свесни смо, свако од нас да по неком објективном мерилу наше грешности никако нисмо свети, чак и онда ако смо постили на води и строго постили и трудили се веома, опет смо свакако грешни, а свештеник позива светиње светима, а ми ипак приступамо. Приступамо али у ствари певамо, ”један је свет један је Господ Исус Христос у славу Бога Оца, Амин.” Управо дакле светошћу Христовом, зато што учествујемо у светости Христовој ми се удостојавамо да се причестимо тајнама Христовим. Ми смо наравно дужни и неопходно је да се трудимо на сваки начин да наш живот саобразимо заједници са Богом, јер на Литургији ми имамо искуство нечега другог, нечега што није од овога света, на крају крајева имамо једно искуство а то је искуство љубави према ближњем. Та љубав према ближњем на Литургији није чисто психолошка, него је суштинска, егзистенцијална, јер видимо у ствари ако нема тог другог на Литургији онда

нема ни нашег спасења ни нашег живота. Други је у ствари извор нашега спасења. Ако нема епископа који је први, онда немамо Литургију, не можемо Богу да се молимо, немамо заједницу са Богом. Ако нема осталих људи, осталих чинова, осталих служби у Цркви онда не можемо Богу да се молимо, не можемо са Њим да имамо заједницу, не можемо да служимо Богу Свету Литургију. Ако све то имамо на уму, онда свако од нас треба да врши своју службу, а не можемо да је вршимо ако не служимо своју службу, служење наше службе укључује и причешћивање. Да не говоримо о томе да је потпуно страно било црквеној пракси древне Цркве, присуствовање на Литургији без причешћивања. Рецимо у Литургији светог апостола Јакова, једној од древнијих Литургија која је сачувана постоји позив, каже, ” сви који не можете да се молити Богу изиђите”, а то наравно не значи да не можете да изговорате физички молитве Богу и тако, него значи у ствари који не могу да се причесте су позивани да изађу. У данашње време, дакле, треба благоразумно, наравно и по благослову надлежног епископа чинити по овом питању. Наиме, моје је мишљење да сви они који су крштени тиме су позвани да се причешћују на свакој Литургији коју Црква служи. Ако осећају препреку или приговор своје савести због начина живота који није у сагласности са искуством заједнице са Богом, онда за то постоји исповест и у тој исповести са својим парохијским свештеником или надлежним духовником. У тој исповести видеће се да ли је за њих боље да се тај пут не причесте или можда да се дуго не причесте. Рана Црква је имала врло строге, да кажемо каноне или правила која су о томе говорила. Не можемо служити Богу и мамону, не можемо живети у Цркви, а у исто време понашати се, чинити и живети као незнабошци или горе од њих. То је са једне стране. Али чини ми се да није добра идеја и да није плодносна идеја да покушамо да помиримо свој у ствари нехришћански живот са животом у Цркви, тако што ћемо наћи компромис да се нећемо ни причешћивати а наставићемо да живимо нехришћански, а онда ћемо само неколико пута у години, можда недељу дана одпостити и онда рећи, ” ево сада сам се удостојио тиме што сам постио недељу дана ”. Чини ми се да је то на

неки начин, овако, покушај нагодбе са Богом, који не верујем да је нарочито успешан. Такође са друге стране целокупан или велики део предања наше Цркве сведочи о томе да је увек сматрано нормалним да се крштени хришћанин онда када се служи Литургија причести, осим ако нема неког посебног разлога да се не причести на тој Литургији тј. ако је учинио неки грех који га одваја од заједнице са Богом.

Десет Божијих заповести

ПИТАЊЕ: Да нам кажете нешто о Десет Божијих заповести

ОДГОВОР: Да. Ево овако. Наравно о томе би било могуће много тога говорити, али уопште када говоримо о заповестима Божијим, сам Господ наш нам одговара на то питање, каже да Десет заповести Божијих, на крају не само Десет заповести Божијих,

него и све друге заповести које нам Господ даје у Староме Завету се свде на оне две заповести ” љуби Господа Бога свога свим срцем својим, свом душом својом, свим умом својим и љуби ближњег свога као себе самога”. И заиста, на крају када погледамо и Десет Божијих заповести свде се на то, на питање да ли заиста волимо Бога свим срцем својим и да ли заиста љубимо ближњег као саме себе. Јер ако чинимо то двоје онда нећемо прекршити ниједну од десет Божијих заповести. Ако волимо ближњег, онда нећемо да га крадемо, нећемо да га убијемо, ако волимо свог брачног друга нећемо чинити прелјубу итд. Ако волимо Бога нећемо узимати узалуд име Његово, нећемо се клањати другим боговима осим Њему јединоме. Тако дакле љубав у ствари јесте мерило, а заповести које налазимо у Старом Завету, како оне међу Десет Божијих заповести тако и ове друге указују нам и треба да нам служе као путоказ за то да ли имамо љубави. Па онда ако погледамо тај списак Десет Божијих заповести па видимо да неку нисмо испоштовали да смо неку прекршили, онда нам је то доста јасан знак да нешто са том нашом љубављу није у реду, да је егоизам преовладао и да смо уствари позвани да се кроз покајање кроз подвиг, кроз пост и молитву боримо да задобијемо благодат Божију и да успемо да победимо свој индивидуализам који је у том моменту надјачао.

Јереј Александар Ђаковац

Јован Стојковић "Бабунски," Велики српски јунак 20. века

Јован Стојковић Бабунски, познат као Војвода Бабунски, био је српски четнички војвода и командант током борбе за Македонију и Стару Србију, Балканских ратова и Првог светског рата. Родио се 1878. године, у селу Мартолци у области Азот код Велеса. Основну школу је завршио у селима Оморану, Богомили и Војници. У Велешкој гимназији бугарски учитељ га уписује као Ивана Стојкова, након чега га отац шаље у Србију на школовање. Завршава нижу гимназију у Ваљеву, након чега постаје питамац Друштва Светог Саве. Као питамац овог друштва које је школовало ђаке из Старе Србије и Македоније похађа богословску

учитељску школу у Београду. По завршеној школи враћа се у Азот где постаје учитељ у селу Теову. Као српски учитељ трпео је притиске ВМРО-а (Унутрашње македонске револуционарне организације). Након што су му припадници ВМРО убили брата и синоваца у Мартолцу 1905. одлучује да се одметне и придружи српским четницима Глигора Соколовића и Темелјка Барјактревивића који су се у Азоту појавили још крајем 1904. године. Априла 1905. долази у Азот заједно са четом Стевана Недића Ћеле и Сретена Рајковића. Код села Ореше долази до сукоба с четом ВМРО-а под командом Стевана Димитрова, која бива уништена до последњег човека након што су је опколили Глигор, Темелјко и Бабунски. Тада добија и надимак "Бабунски" по планини Бабуни на којој је четовао 1905-1908. Као четнички војвода Јован Бабунски води више борби против чета ВМРО-а, турске војске, и албанског башибозука у долини реке Вардар, на Мовнатецу, Куртовом камену, Ножу и многим другим за ослобађање Вардарске Србије. Из сваке борбе излазио је као победник. Касније је био учесник и свих важнијих битака Балканских ратова и Првог светског рата 1912-1918.

Песму посвећену војводи Јовану Бабунском "Срем'те се спрем'те четници" или "Српска ми труба затруби" написао је чувени комита из Метохије и његов саборац Јован Грковић Гапон, одмах после борбе чета Јована Стојковића у селу Дренову код Велеса 1907. године.

Један од највећих српских јунака 20. века, Јован Стојковић "Бабунски" прима највиши француски орден Ратног крста и Легије части од стране француског капетана Перија на Солунском фронту, негде у околини Преспе 1917. године.

У Првом балканском рату 1912. године, бива рањен у борби против Турака у селу Стревица. Током Другог балканског рата 1913. године, истакао се у чувеној бици против Бугара на Брегалници.

У Првом светском рату, пролази све значајне битке, Цер, Дрину, Колубару, да би 1915. српска војска формирала посебне одреде под командом Стојковића у јужној Србији (данашњој Северној Македонији) ради сузбијања упада бугарских јединица, које су по наговору Беча увелико упадале на територију Краљевине Србије пљачкале, убијале и вршиле терористичка дејства. Уочи тројне инвазије на Србију Аустроугарске, Бугарске и Немачке 1915. године, српска влада упућује Бабунског и његове трупе у Летећи жандармеријски одред под непосредном командом Врховне команде српске војске.

Овај одред под командом Бабунског је добио задатак да у Качанику у Метохији спречи продор бугарске 3. дивизије ка јединицама српске војске које су се спремале за одступање преко Албаније. Одред је са великим губицима успео да спречи продор Бугара. По повлачењу српске војске преко Албаније, Летећи одред под командом Бабунског се повлачи заједно са француском војском и касније борави на Крфу.

У Велесу је постојао и велики споменик посвећен Бабунском, ког су бугарски окупатори 1941. године дигли у ваздух, а војводин гроб раскопали и кости расули.. У Титовој Југославији, нарочито СР Македонији, само помињање војводе Бабунског је било забрањено због његове

На Солунском фронту 1916. године, одред Бабунског придружен је саставу Прве армије српске војске и

распоређен у реон код Преспанског језера. улоге у ослобођењу јужне Србије и за помињање У борбама са Аустријанцима, Бугарима и његовог имена и певање “Спрем’те се спрем’те” Немцима на овом сектору Бабунски и његов се ишло на дугогодишње робије. одред се истичу хватањем непријатеља иза линије И у данашњој Северној Македонији се не фронта и прикупљању информација. спомиње његово име и људи који то чине Након заробљавања два немачка торпедна чамца ризикују репресалије од стране македонског на Преспанском језеру, Бабунски бива одликован режима.

и лично од француског генерала Франше де Јован Стојковић Бабунски је много волео Епера. Од српских одликовања награђен је дијалекат Повардарја и, за разлику од на пример споменицом Балканских ратова, Споменицом бугарашких војвода, користио се и писао на великог рата, Албанском споменицом и чистом данашњем “македонском језику” за кога Карађорђево

звездом. је са правом сматрао да је то старосрпски језик, најсличнији оном којим су се служили Немањићи.

Након пробоја Солунског фронта 1918. године и Занимљиво је да му је праунук некадашњи прекида ратних операција, Бабунски се враћа у југословенски фудбалер и актуелни македонски родни крај. Међутим, тада почиње још једна тренер Бобан Бабунски, а чукунунук бивши невоља, епидемија Шпанског грипа од чијих фудбалер Црвене Звезде Давид Бабунски. последица овај велики српски јунак умире 17. Док је српства и Србије име Јована Стојковића фебруара 1920. године. Бабунског биће упамћено заједно са највећим

Његово име је након Првог светског рата, слављено као име једног од највећих јунака претходних ратова.

јунацима нашег српског рода!

(Припређено са Wikipedia)

Стојан Јанковић, српски војвода из Равних Котара

Стојан Јанковић (Стојан Митровић) је један од најзначајнијих сердара котарских ускока из Далмације.

Рођен је око 1632. године, у Жегару, на планини Буковици, изнад реке Зрмање, недалеко од православног манастира Крупе. У близини је вековима постојала турско-млетачка граница. Био је син Јанка Митровића из Жегара крај Обровца. Отац се око 1641. године са четворицом браће и још седамдесет породица доселио са турског

подручја у мало село Будин (који више не постоји) код Посердарја, између Жегара и Задра у Млетачкој Републици. Важио је за човека од угледа и редовно је предводио котарске ускоке у честим борбама против Турске војске. Ратовао је заједно са Петром Смиљанићем и његовим синовима и Илијом Миљковићем.

Стојан је имао старијег брата Илију, млађег брата Завишу и сестру Анку. Носили су презиме Јанковић по патрониму од оца Јанка. Још као дечак, од оца је стекао прве ратне вештине.

Као млад је ратовао уз свога оца и у друштву Илије Смиљанића. Пошто се истакао у борбама против Турака, од 1650. године још као непунлетан, почео је да добија млетачку плату у износу од 4 дуката, а ова сума се 1653. када су се Турци повукли из Равних Котара и улогорили се у Островици, увећала на 6 дуката месечно.

Личним јунаштом се истакао у борбама против Турака, посебно за време турско-млетачких ратова: Кандијског (1645—1669), на Криту и Морејског рата (1683—1699), на Пелепонезу. Оба рата су се водила са циљем да би се Млеци потиснули са Средоземља и дуго су трајала.

Након очеве погибије 1659. после боја ускока са Турцима на реци Цетини, Стојан је заменио оца на месту сердара котарских ускока.

За време Критског рата, фебруара 1666, током једног од окршаја са Турцима, приликом упада на подручје Цетинске крајине, код Обровца Сињског је пао у турско заробљеништво и заједно са Илијом Миљковићем одведен је у Цариград код султана, на чијем је двору провео као роб око четрнаест месеци.

Пошто се након дуже од годину дана није ништа знало о њему, изгубљена је свака нада да ће се вратити, а над његовим ратницима

вођство је преузео Павле Унчевић.

Султаново робље није могло да се откупи, нити замени и бежање је био једни начин да се спасе. Захваљујући смањеној

будности Турака, док је непопуларни султан Мехмед IV, ради лова и разоноде боравио у Једрену, маја 1667. године, Стојан је успео да побегне и врати се кући у Котаре, а са бекством из заробљеништва, које је представљало прави подвиг, се прославио још више (што је опевано у српској народној песми „Ропство Јанковић Стојана“). По повратку у Котаре поново се ставио на чело ускока и наставио да ратује.

Након завршетка рата, 13. марта 1670. млетачки сенат му је доделио титулу млетачког кавалера (витеза) Светог Марка, златну колајну, у вредности од 100 дуката и посебну доламу, право на грб и вечно право на велики земљишни посед, од 400 гоњала или 310 јутара, односно преко 100 хектара и кућу у селу Исламу (касније Исламу Грчком), на освојеном подручју Равних Котара. Међутим, пошто је ова територија након разграничења са Турском припала Турској, додељена му је кућа у Задру, у Рајској (итал. Paradiso) улици.

Постао је један од главних ослонаца млетачке власти. Поверен му је надзор и решавање спорова између придошлица са турских подручја и староседелаца, као и хватање и кажњавање прекршилаца. Године 1671. постављен је за

заповедника стратешког утврђења Островице, а побегао.

1681. постављен је за вођу равнокотарских Морлака (ускока).

Када се Бајо Пивљанин 1674. доселио у Задар, дружио се са њим, чак су се и ородили, пошто му се сестра Анка удала за Бајовог брата Митра.

Уочи Морејског рата надзирао је млетачко-турску границу. Међутим, када су на јесен 1683. у

Залазио је у дубину турског подручја, током 1685. Неколико пута је одлазио у Лику. Из Лике и Крбаве је на млетачку страну превео на хиљаде породица и људи способних за рат. Јануара 1686.

кренуо је у поход на Лапац, при чему је уз велики плен заробио и неке турске вође. Јуна и септембра је учествовао у два велика похода на Херцеговину, у околину Ливна и у освајању

Сиња. Због великог угледа код Млечана, остале морлачке старешине су му завиделе, а било је и притужби због присвајања Кожулог поља, због тога што је у околним селима захтевао да му свако мора обрађивати комад земље, али су му Млечани, не обазирјући се на притужбе, те године дозволили да прикупи људе, пешадију под командом сина Николе и коњаничке јединице под командом другог сина Константина, ради одбране далматинских поседа.

Далмацији избиле прве побуне против Турака, Млетачка република је у жељи да у том рату остане неутрална, од Јанковића и других вођа тражила да смирују побуњенике. Мада је

поступио по упутствима млетачких власти, није могао да обузда свог брата Илију, који је био вођа побуне и одврати га од упада на турску територију, па су Млечани, да би примирили Илију, његову браћу Стојана и Завишу, од 17. септембра до 20. новембра држали интерниране у Венецији. Али када су видели да се устанак шири и да би могао да избије рат између Турске и Млетачке републике, ослободили су их, како би припремили одбрану. Када је Венеција ушла у савез са Аустријом објавила је рат Турској, који је отпочео 1684. године. Стојан је добио задатак да брани територију и да врши нападе на Лику и Босну, одакле је доводио наш живаљ у службу млетачких власти.

У рату је показао велику храброст и оданост Млечима, борећи се у првим редовима. Током напада на Книн 1684. био је рањен. Предводио је борбе на Крбаву, Гламочу и Грахову, где је поразио босанског и херцеговачког пашу. Након млетачког пораза код Сиња 1685, провидур Пиетро Валијер га је похвалио у извештају Сенату за изузетну храброст и заслуге што током битке једино он, од морлачких војника, није

августа 1687, након почетног успеха, када су наишле надмоћније турске јединице, већина његових људи се разбежала, а он је погинуо опкољен.

Мада су Јанковићи у Цркви Светог Илије у Задру имали своју породичну гробницу, највероватније је сахрањен у сада разрушеној црквици у Будину или у Исламу Грчком, код своје куле. Након његове смрти вођство над његовим људима је преузео брат Завиша. На основу Стојанових заслуга, његова браћа су до смрти уживали повластице од Млетака.

Кула Јанковића и Црква Светог Георгија

У Исламу Грчком кула Стојана Јанковића саграђена је на један спрат, са дворишним просторијама за послугу, а у дну куле се налазила подрумска просторија која је служила као тамница. Око куле је била озидана висока ограда. У непосредној близини двора Јанковића налазила се православна капела Светог Георгија из 1675. Цео комплекс је имао меморијални карактер и остао је добро очуван до 1990-их. Када је јануара 1993. године, у акцији „Масленица 93”, хрватска војска је етнички очистила и разорила Ислам Грчки. Том приликом су порушени кула Јанковић Стојана и капела.

Неки хрватски историчари покушавају да Стојана Јанковића, будући да је деловао на територији данашње републике Хрватске, прогласе хрватским ускоком и за то наводе податак да се Стојан Јанковић 17. 8. 1676.г. венчао са (гркокатоликињом) Антонијом Реци „по обреду свете католичке цркве“, као и да у време рођења његовог оца Јанка у Жегару није било Срба.

Тврдњу да у време рођења Стојановог оца Јанка у Жегару није било ниједног Србина демантује неспоран историјски податак да је у непосредној близини постојао, а постоји и сада, Српски православни манастир Крупа, који је саграђен 1317, у време српског краља Милутина, дакле 322 године пре рођења Стојановог оца. Па зар је логично да је неко градио православни манастир а да у близини није било православца.

Поред двора Јанковића и данас се налази црквица св. Ђорђа, коју је управо Стојан и саградио 1675, у част своје крсне славе.

Стојан је своју децу из првог и другог брака крстио у православној цркви. Према архиви Матичне књига рођених од 23. 4. 1674.г. у МКР 1637-1893. Православне цркве у Задру (на чувању у Збирци матичних књига у „Државном архиву Задар“), стоји: „Ђурађ Алојз, син Стојана Јанковића и његове супруге, госпође Винке“. Још један архивски податак потврђује да прво дете са Антонијом Реци, Јосифа, Стојан Јанковић крсти у православној цркви, где у МКР поменуте цркве од 30. 9. 1677, стоји: „Јосиф, син кавалера Стојана Јанковића и његове супруге, госпође Антоније“.

(приређено са kompasinfo.rs, <http://srpskaenciklopedija.org/>)

Светосавска прослава

Наша црквена заједница верног народа Светог Саве је свечано и достојанствено прославила Школску славу-

Св. Саву.

Вредна деца из Српске Школе Св Василије острошки и ФГ Млада Србадија са учитељима и учитељицама су најпре узела учешћа на Литургији певајући у славу Мајке Божије- а затим су се након Причешћа окупила око Славског колача.

Наши малишани добри, тихи и мирни су се пропињали на прсте да виде и дотакну Славски колач. Након лепог рзчка за који су се побринуле сестре КСС Косовка Девојка- одржан је леп и садржајан програм у тишини како и доликује србима да Славе Св Саву. Вредној деци и учитељицама уручени су светосавски поклони као израз љубави, пажње и захвалности.

“Дечији излет у акваријум – 2026”

Упркос кише, деца и учитељи, заједно са родитељима, су се скупили испред Ванкуверског акваријума 31. јануара за школски излет. Оружани узбуђењем и неон жутим прслуцима да се не изгубе, малишани су разгледали многобројне рибе и животиње из целог света.

Након проласка кроз део са дивљим животињама из нашег северноамеричког региона, стигли смо до малог биоскопа да гледамо филм о великом путу лососа и њиховој борби против бесних брзака, гризли медведа и других предатора. Специјални ефекти у сали, као седишта које се тресу у најузбудљивим тренуцима, спреј воде који опонаша таласе океана и плутајући мехурићи савршени за мале прстиће да пуцкају, су додатно повећали чаролију.

Након биоскопа, деца су имала прилику да, не само виде већ и да додирну прозрачне медузе и сазнају разне занимљивости о њима, једна од којих је да могу да преокрену свој животни циклус и од одраслих поново постану бебе!

По жељи наших најхрабријих дечака, следеће смо обишли ајкуле, змије, слепе мишеве и тарантуле, као и шетали кроз тропску башту пуну животиња из цунгле.

Већина нас учитеља смо завршили посету посматрајући тренирање морских лавова а деца су са родитељима остала још дуже! ”

Учитељица Ксенија Петровић-Робинсон
Српска Школа Св. Василије Острошки

Предавање на тему:

Зашто деца треба да уче српску историју?

Недеља, 10. мај 12:15

Предавач:

Жељко Ћосовић, учитељ

Српске Школе Св. Василије Острошки

Улаз по донацији – У ТЕАТРУ

Српска Православна Црква Св. Архангела Михајла
7837 Canada Way, Burnaby, BC

ВИДОВДАН НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

ЗА СВЕ ДОДАТНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ ПОЗОВИТЕ СВЕШТЕНИКА СИНИШУ

204.894.7825

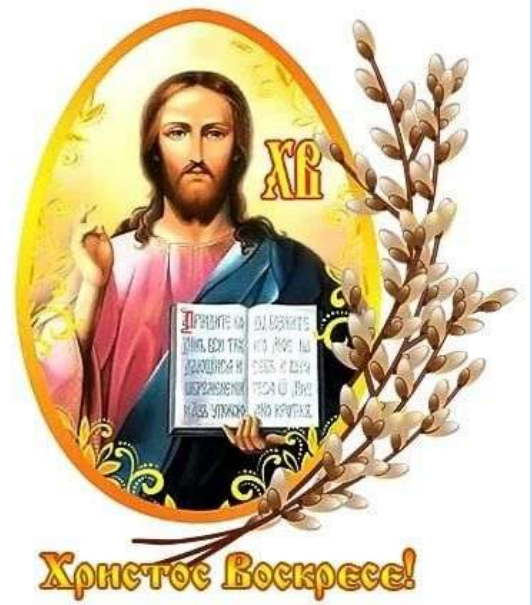
САБОРНО ВЕНЧАЊЕ

У недељу, 17. маја, са почетком у 12:30 у Цркви Светог Архангела Михаила служиће се Света тајна брака за све парохијане који живе заједно а нису венчани у Цркви.

За додатне информације јавите се свештенику Симиши Милутиновићу на број телефона
204.894.7825

Неопходно је пријавити се пре 1. маја 2026. године

Рекли су: Светитељи о Васкрсу

*Чим се пробудиш,
реци себи
Христос
Васкрсе и ничим
се више не
оптерећуј и
биће ти
лакше.
- Св. Ава
Јустин*

*Васкрсење не бива без смрти.
- Св. Цар Лазар*

*Смрт нашег
Спаситеља
ослободила је свет!
Његовим ранама сви
смо исцељени. Каква
ће радост бити за
потпуно укидање
греха и васкрсење
мртвих?
- Св. Атанасије
Велики*

*Данас је Васкрсење Христово. „Дођите,
примите светлост од незападне, светлости...
“О незападна, вечна, бескрајна светлости...
освојила си мој ум, моју душу, моје срце! О
Пасхо, са анђелима, са светима, обучени у
бело! Колико те волим, узживам у теби! О
Пасхо! Нема краја ни промене
неизрецивој радости и празништву!
Поздрављам те, моја Пасхо, до
следеће године!
- Старац Јефрем Арizonски*

*А ако нема
васкрсења мртвих,
то ни Христос није
устао. А ако
Христос није
устао, онда је
празна проповед
наша, на празна
и вера ваша.
- 1. Кор. 15:13-14*

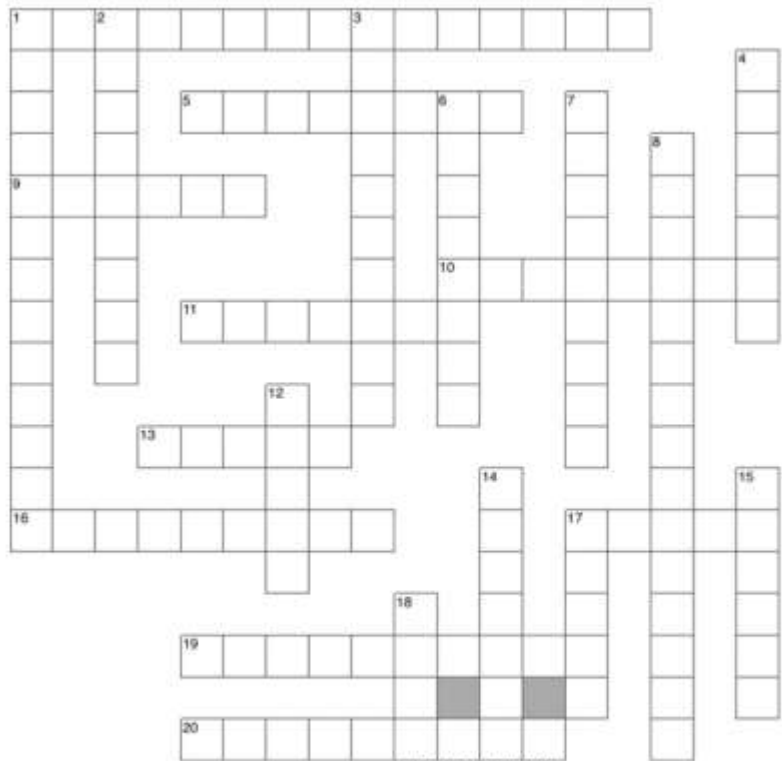
Васкршња Укрштеница

ВОДОРАВНО

- 1 Ко је дао свој гроб Господу? (две речи)
- 5 Који дан је била Тајна вечера?
- 9 Који дан у недељи је било Васкрсење?
- 10 За колико сребрника је Јуда издао Господа?
- 11 Који Архангел је Бели анђеос?
- 13 Који дан је било распеће?
- 16 40 дана по Васкрсењу.
- 17 Други назив за Васкрс.
- 19 У чему су замотали Господа при сахрани?
- 20 У којем граду је Господ распет и васкрсао?

УСПРАВНО

- 1 Ко је био једини апостол који је био са Господом на распету?
- 2 Јеврејски суд који је осудио Господа на смрт на Крсту.
- 3 Ко је сазнао први да је Господ васкрсао?
- 4 Место где је Господ распет.
- 6 12 ученика Христових.
- 7 Колико дана је дуг Васкршни пост?
- 8 Како се поздрављају Православни хришћани о Васкрсу? (две речи)
- 12 Пред Господњим гробом, стајао је _____.
- 14 Ко је чувао Христов гроб?
- 15 Васкрс је велика _____.
- 17 На Велику суботу, Господ је сишао у _____.

18 Пет су _____ Христових.

Одговори: ВОДОРАВНО: 1. Јосиф Ариматејац, 5. Четвртак, 9. Назарет, 10. Тридесет, 11. Лавриси, 13. Петак, 16. Васкрсење, 17. Пасха, 19. Плаштаница, 20. Јерусалим, УСПРАВНО: 1. Јован Богослов, 2. Синедрион, 3. Миронскице, 4. Голгота, 6. Апостоли, 7. Четрдесет, 8. Христос Васкресе, 12. Камен, 14. Војници, 15. Рајност, 17. Пасха, 18. Рана.

Да ли знате зашто бојимо јаја у црвено?

Марија Магдалена и црвено јаје

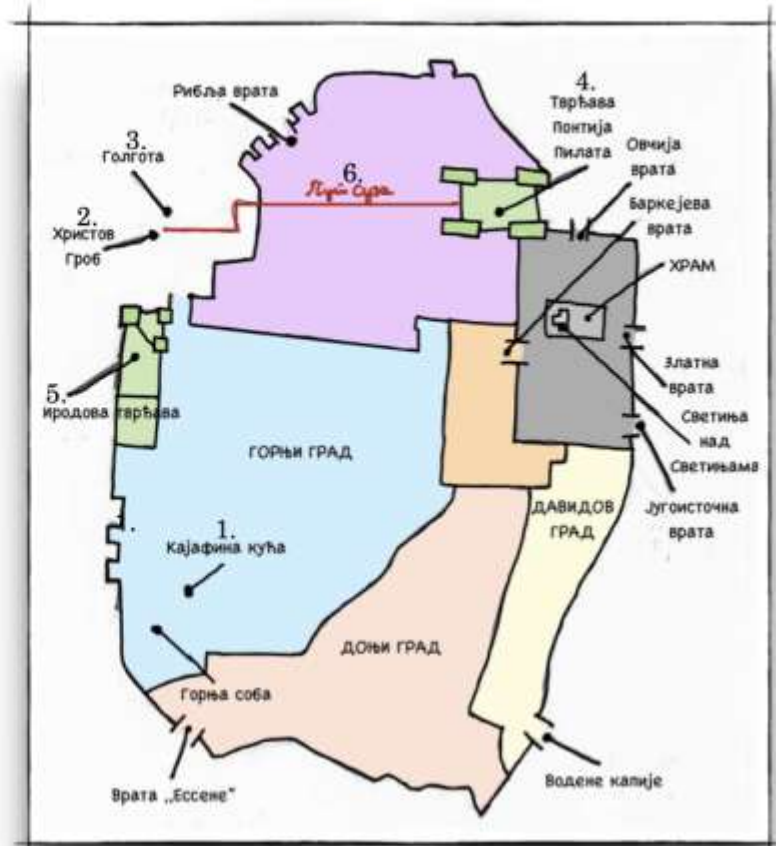
Када је Св. Марија проповедала Јеванђеље цару Тиберију у Риму, донела му је корпу јаја на поклон. Цар није веровао у Христово васкрсење, рекавши да је то као да јаја у корпи промене боју. И гле чуда, чим је то рекао, јаја су постала црвена!

Помози
Светој Марији
Магдалени да дође
до црвеног јајета.

Православна Географија

- Кајафина кућа:** Матеј 26:57-75, Марко 14:53-72, Лука 22:54-62, Јован 18:12-27
- Христов Гроб:** (Васкрсење) Матеј 28, Марко 16, Лука 24, Јован 20-21
- Голгота:** Матеј 27, Марко 15, Лука 23, Јован 19
- Тврђава Понтија Пилата:** Матеј 27, Марко 15, Лука 23, Јован 18-19
- Иродова тврђава:** Лука 23:5-16

Благодатни Огањ

Благодатни огањ је чудо које се дешава сваке године о Васкрсу, и представља видљиву појаву Духа Светога у Храму Васкрсења Господњег у Јерусалиму. Ова црква је место где се налази Голгота (ту је Господ био распет на Крсту) и Гроб Господњи, где је васкрсао трећег дана.

Сваке Велике Суботе, Јерусалимски Патријарх призива Светога Духа да сиђе и запали приложене свеће. Али пре него што Патријарх уђе, прво се провери да у Гробу нема запаљивих средстава. Након неког времена проведеног у молитви, Патријарх прима Огањ који се појави у виду ватреног стуба. Када Патријарх запали свеће, он предаје тај благодатни пламен многобројним верницима

који чекају испред. Чудо тог догађаја се састоји и у томе да тај пламен нити пече нити ствара опекотине првих пар минута. Стога се многи радосни верници небоје и „окупати“ у њему.

Пронађи речи о Благодатном Огњу

Васкрсење	Патријарх
Ватрени стуб	Пламен
Велика Субота	Радост
Верници	Свети Дух
Голгота	Свеће
Гроб Господњи	Силазак
Јерусалим	Чудо

Ј Т Ч Њ П Е Њ Е С Р К С А В
 О Е А Т Е А К О П И У В Е Т
 А Р Р О С А Т Л Т А В Л Њ И
 Б Л Б У Д О А Р К А И А Т Њ
 У А С О С М Д Б И К Е Р Т Д
 Т А Р В Е А И А А Ј Ћ В К О
 С К Т Н Е И Л С Р А А Е Е П
 И А Р О Р Ћ У И Х У П Р О С
 Н З И С Г Б Е О М О Ц Н Х О
 Е А Е О О Л С Ч Д М Р И В Г
 Р Л А Т Г Д О У Р У В Ц У Б
 Т И А Е Р Р Ч Г С П Ј И А О
 А С Т А В Т И Л О М Д О А Р
 В Л С В Е Т И Д У Х Т Р И Г

Бојанка

Обоји фреску Белог Анђела из Манастира Милешева у Пријепљу

**ЦРКВЕНО-ШКОЛСКА ЗАЈЕДНИЦА
СВ. АРХАНГЕЛА МИХАЈЛА**

честита свим парохијанима и православним
хришћанима празник над празницима

ВАСКРСЕЊЕ ГОСПОДА ИСУСА ХРИСТА

***ХРИСТОС ВАСКРСЕ!
ЗАМСТА ВАСКРСЕ!***

ПРОЛЕЋНИ ПИКНИК

недеља, 17. мај

Продаја од 11:30

Печење /јагњетина/прасетина/ ћевапи,
колачи...

7837 Canada Way, Burnaby BC

СПЦ СВ. АРХАНГЕЛ МИХАЈЛО

St. Archangel Michael
Serbian Orthodox Church
7837 Canada Way, Burnaby BC

СВЕТА ЛИТУРГИЈА СЕ
СЛУЖИ У 10:00 Ч. СВАКЕ
НЕДЕЉЕ и ПРАЗНИКА

DIVINE LITURGY IS SERVED
AT 10:00 AM EVERY
SUNDAY и HOLY DAY

**DIVINE LITURGY IN
ENGLISH** IS SERVED EVERY
SATURDAY AT 10:00 AM

PASCHAL EPISTLE

At Pascha 2026

Beloved spiritual children in Christ,
I greet you all with the most joyful words:
Christ is Risen!
Indeed He is Risen!

The holy and great feast of the Resurrection of Christ once again gathers us in the joy of the Church, that we may celebrate the victory of life over death, light over darkness, and truth over every falsehood of this world. On this radiant and saving day, when heaven and earth rejoice, when the angels exult and the human race receives the hope of eternal life, we hear the words of the holy Apostle Paul resounding through the ages:

“If Christ has not been raised, then our preaching is in vain and your faith is also in vain” (1 Cor. 15:14).

These words of the Apostle are not an expression of doubt, but a testimony to the profound truth of the Christian faith. For the Resurrection of Christ is not merely one of many events in the history of humanity, but the very foundation and heart of our faith. Everything the Church proclaims, everything she lives and bears witness to, everything the apostles preached and the martyrs testified to with their blood, stands and has meaning precisely because Christ has truly risen from the dead.

If Christ had not risen, the Cross would be a sign of defeat and not of victory. If Christ had not risen, the suffering of the righteous would be in vain, and the human hope for eternal life would be only a passing and comforting thought. If Christ had not risen, then death would have the final word in the history of the world.

But the Church throughout the ages confesses with unwavering faith that the Incarnate Son of God has risen from the dead.

The Resurrection is not merely a spiritual lesson or a symbolic story. It is a real and saving event. The Lord Jesus Christ, who voluntarily suffered on the Cross for the salvation of the world, rose from the tomb on the third day, destroying the power of death and opening the path of resurrection to every human being.

Therefore the holy Apostle Paul continues his testimony with the words:

“But now Christ is risen from the dead, and has become the firstfruits of those who have fallen asleep” (1 Cor. 15:20).

In the Risen Christ the true meaning of human life is revealed. Man was not created for transience and nothingness, but for eternity. He was not created for the darkness of death, but for the light of the Kingdom

of God. For through His Resurrection “justification of life came to all men” (Rom. 5:18). In Him, humanity has found the true meaning of its existence.

Dear brothers and sisters,

In the world in which we live, we often encounter doubt, fear, and spiritual emptiness. Many people today live as though death has the final word. Many seek the meaning of life in passing things—in wealth, fame, or power—but soon realize that everything that passes away cannot fill the depth of the human heart. Only the Risen Christ gives true hope. Only He reveals that love has greater power than death.

The Resurrection of Christ also reveals a new way of life. It calls us to live as people of the Resurrection. This means that in our lives we overcome hatred with love, injustice with mercy, and selfishness with sacrifice for our neighbor.

Saint Gregory the Theologian says:

“Yesterday I was crucified with Christ; today I am glorified with Him. Yesterday I died with Him; today I rise with Him.”

This feast reminds us that the Christian life is not merely belief in an idea, but participation in the life of the Risen Christ.

When we forgive one another, when we are reconciled with our brothers and sisters, when we help the poor and comfort the sorrowful, then we bear witness that the Resurrection is not only a feast we celebrate once a year, but a life we live every day.

Especially in this time, when many people feel loneliness and spiritual uncertainty, we are called to be witnesses of hope. The Church of Christ is not a community of fear, but a community of resurrected joy.

Therefore the feast of the Resurrection calls us to spiritual renewal: to return to prayer, repentance, and love; to return to one another as brothers and sisters.

The tomb of Christ, which had been sealed and guarded, became the source of life. The stone placed at the entrance of the tomb could not contain the Giver of Life. In the same way, the darkness of this world cannot extinguish the light of the Resurrection.

Throughout the history of the Church, many have attempted to extinguish that light—through persecutions, injustice, and suffering. Yet faith in the Resurrection has always renewed the Church and given strength to the faithful to remain devoted to Christ.

Today we too are called to the same faithfulness: to preserve the faith of our holy fathers and not allow the spirit of this world to distance us from the truth of the that forever changed the history of the world: Christ is risen from the dead, trampling down death by death, and upon those in the tombs bestowing life!

May the joy of this great feast fill your homes, your families, and your hearts. May the Risen Lord strengthen the sick, comfort the grieving, encourage the faint-hearted, and grant peace to the whole world.

We pray that the light of the Resurrection may always lead us on the path of faith, hope, and love, so that we too, after this passing life, may become participants in the eternal joy of the Kingdom of God.

Once again, with all our heart and soul we greet you:

Christ is Risen! Indeed He is Risen!

With archpastoral love, your prayerful intercessor before the Risen Christ,

Mitrofan
Metropolitan of Canada

Gospel.

For without the Resurrection there is neither the Church, nor salvation, nor true hope.

Therefore today, together with the apostles, the martyrs, and all the saints, we joyfully confess the truth

CHURCH OF THE HOLY SEPULCHRE JERUSALEM

The Holy Fire that occurs in the Church of the Holy Sepulchre is the only miracle in the world that has occurred on the same day for over 1500 years.

The Church of the Holy Sepulchre, or Church of the Resurrection, is the most sacred site in Christianity, located in the heart of Jerusalem's Old City, near the end of the Via Dolorosa, the path that traced Jesus' journey to His crucifixion. It is revered as the place where Jesus Christ was crucified, buried, and resurrected, making it a focal point for Christian pilgrims since the 4th century.

Built in 326 A.D. by Emperor Constantine I (St. Constantine), upon his mother Helena's (St. Helena) discovery of the True Cross, the Church of the Holy Sepulchre, was built on land which had stood a temple to the deity Aphrodite, built by the Emperor Ha-

drian. The church was burned by the Persians in 614, restored by Modestus (the abbot of the monastery of Theodosius, 616–626), destroyed by the caliph al-Hākim bi-Amr Allāh about 1009, and restored by the Byzantine emperor Constantine IX Monomachus. In the 12th century the Crusaders carried out a general rebuilding of the church. Since that time, frequent repairs, restoration, and remodeling have been necessary. The present church dates mainly from 1810.

Contained in this church is the hill of Golgotha, the site of Jesus' crucifixion, as well as the Tomb of Jesus, where he was buried and from which he arose from the dead. Recently the "Edicule," the 18th century shrine built over the tomb of Jesus was restored in nearly a year long project, to address safety concerns and for archaeological study. It has recently been re-opened to the public. Looking inside the doorway, you can see a small white marble altar, on the top of which is the remaining part of the stone which the angel rolled away from the entrance of the tomb. The shrine of Golgotha where Jesus was crucified is ornamented with large silver icons given by the Czar of Russia. In the floor beneath the altar is a silver disk with a hole in the center, marking the place of the Crucifixion. Inside the Holy Sepulchre, is a small dark room in which thousands of pilgrims come to kneel each day, venerating the stone cover beneath which lies the stone from which Jesus rose from the dead. An embroidered cloth proclaims, "Christ is Risen!"

The care of the church is shared by six denominations. The primary custodians are the Greek Orthodox, Armenian Apostolic, and Roman Catholic church, the lesser duties are shared between the Coptic, Ethiopian and Syriac Orthodox churches. The whole edifice is carefully parceled into sections, some being commonly shared while others belonging strictly to a particular sect. A set of complicated rules governs the transit rights of the other groups through each particular section on any given day, and especially during the holidays. Some of the sections of the church, however, remain hotly disputed to this day. The keys to the Church of the Holy Sepulchre in Jerusalem are held by two Muslim families: the Joudeh family (key holders) and the Nuseibeh family (custodians/door openers). This arrangement has lasted for over 800 years (since 1187) as a neutral, third-party solution to prevent conflict between competing Christian denominations, a practice solidified under the Sultan Saladin.

THE MYSTERIOUS IMMOVABLE LADDER

The famous immovable ladder is a sad, embarrassing symbol of the divisions and religious disputes within the Christian World. Here, even the most venerated shrine in the Christian world could not escape the vanity, pride, and envy of our fallen human nature. Sometime in the first half of the 19th century, someone placed a ladder up against the wall of the church. No one is sure who he was, or more importantly, to which sect he belonged. The ladder remains there to this day. No one dares touch it, lest they disturb the status quo, and provoke the wrath of others. The exact date when the ladder was placed is not known but the first evidence of it comes from 1852. Embarrassingly, it is also one of the most powerful and iconic symbols of the divisions and religious disputes within the Christian World.

HOLY FIRE

The Holy Fire is a miracle that occurs every year at

the Church of the Holy Sepulchre in Jerusalem, on Holy Saturday, the day preceding Pascha (Orthodox Easter). It is the only miracle in the world that occurs at the same place and day and has been doing so for over 1500 years. The Holy Fire ceremony is a highly anticipated event, attracting thousands of pilgrims to the Church of the Holy Sepulchre each year. From the early hours of Holy Saturday, the atmosphere is filled with anticipation as pilgrims, clergy, and dignitaries gather. All lamps are extinguished on Holy Saturday morning and the chapel is thoroughly inspected to make sure that no fire sources are hidden anywhere. The Holy Sepulchre is then sealed with beeswax, which commemorates the Roman guard sealing the tomb. The tomb is then unsealed, and the sacristan carries an unlight vigil lamp into the tomb which

will be lit by the Holy Fire. Carrying four bundles of 33 candles (33 being Jesus' age at the crucifixion) the patriarch enters the tomb and is followed by a representative of the Armenian Church who will observe the proceedings. The Patriarch kneels in front of the marble slab believed to be the place where Jesus's body lay after His crucifixion. After an intense period of prayer, a divine light then appears, igniting the candles in the Patriarch's hands. He then emerges from the tomb, holding the Holy Fire aloft, and the flame is rapidly passed from person to person, filling the church with light and joy. The flame quickly spreads around the church, amid shouts of joy, with dancing, the beating of drums and the ringing of bells.

There have been many eyewitness accounts over the years of pilgrims' candles miraculously igniting as they wait in the darkened church before the Patriarch has emerged with the holy light. At the same time the interior of the church is filled with a bluish, incandescent light with many witnessing the spontaneous lighting of other lamps and candles around the church. The Holy Fire is then distributed beyond the church, carried by special flights to Orthodox communities around the world. This dissemination of the Holy Fire allows Orthodox Christians everywhere to participate in the miracle, even if they cannot be present in Jerusalem. Many Muslim residents of the city take part in this celebration and carry the Holy Fire to their homes and mosques.

According to thousands of witnesses over the centuries, the Holy Fire does not burn in the first few minutes. Because of this, some even "wash" themselves with it, without causing any damage to themselves. However, this property is gradually lost, and the fire begins to burn. Rod Dreher, writing in *The American Conservative*, describes his experience at the 2022 ceremony: "I went to the event skeptical... I saw pilgrims passing the fire over their faces and hands, and running it through their beards... I could hold the flame right up to my face and feel almost no heat" (Dreher, 2022). This firsthand account from a Western journalist adds an interesting perspective from someone approaching the event with initial skepticism.

THE SCIENTIFIC EVIDENCE

At Easter 2008, the Russian physicist Andrey Volkov, Associate Professor of Mechanics of Materials and advisor to the Minister of Education and Science of the Russian Federation, was appointed head of a scientific mission which aimed at investigating the miracle of the Holy Fire. Andrey Volkov confirms the descent of the Holy Fire revealing three phenomena, which he himself characterizes as incredible and entirely inexplicable and without justification from a scientific standpoint.

In April of 2012, the results of Professor Andrey Volkov's tests appeared in an article "The Miracle of the Holy Fire", in the Russian journal *Science and Religion*. The article is written by Volkov and four other Russian scientists: Prof. Alexander Moskovsky, Prof. Pavel Florensky, Sergei Soshinskaya and Tatiana Shutova.

On Holy Saturday 2016, the Russian priest and biologist Gennady Zaridze, president of the association of

Orthodox Scientists of Russia. Fr. Gennady Zaridze used a pyrometer, which by means of a non-contact infrared thermometer measures the temperature of an object's surface, for measuring the temperature of the Holy Fire. A silver plate which was five millimeters wide and one millimeter thick was used as an object. As silver is one of the greatest heat conducting metals, because, when you place a plate in the fire, it will instantly obtain the temperature of the flame.

"With the help of the pyrometer, we measured the temperature of the Holy Fire immediately after its descent. I touched my face with this flame but did not get burnt. I measured the temperature of the flame (of my candle) as well as the flame (of the candles) of those around me. The average temperature was 42C. When I measured the temperature of the flame again 15 minutes later, it was 320C. The difference between 42C and 320C is enormous. This shows that immediately after its descent the Holy Fire is not burning – it is cold plasma in the earth's atmosphere".

On Holy Saturday 2019, Giulio Fanti, Professor of Mechanical and Thermal Measurements at the University of Padua, participated in the ceremony of the Holy Fire to measure and record its thermal properties. His collaborator in this project was a colleague from the same university, Engineering Professor Roberto Basso, who videotaped the experiments and measurements. The results of their measurements were published on July 10, 2019, in the interdisciplinary journal "Global Journal of Archaeology and Anthropology."

Two minutes after the patriarch Theophilus' exit from the Tomb, the professor lit his bundle of 33 candles from the Holy Fire and immediately placed them under his chin. The first thing he wanted to find out was whether the sacred flame burnt skin:

I have to tell you that I put more times the 32 candles under my beard. While for the first time I felt no pain and nothing else, after about 10 minutes I put again the candles and my beard began to singe without flames. This is in agreement with the changing of the quality of the fire.

Holy Fire, Haris K. Skarlakidis, p. 116, Elea Publishing, Athens 2023.

Ibid, p. 120

In a new article, four years later, in January 2023, Professor Fanti stated that: “The author (Fanti) had the opportunity to personally verify what happened on Holy Saturday of the Orthodox Easter of 2019. He certified with scientific experiments that during the first ten minutes of the Holy Fire, that had been transferred to him through the pilgrims from the Patriarch, is a miraculous fire characterized by a cold plasma. ... Cold plasma is not reproducible in the environment of the Edicule of the Holy Sepulchre. The author, therefore, considers the Holy Fire to be of miraculous origin, and the allegations of its fraudulent origin are unreliable”.

preferring to dismiss it as fraud. Aside from the obvious scientific evidence, and the witness of hundreds of thousands over the centuries, the idea that Christian patriarchs, many who were saintly, had been covering up an annual hoax for 1500 years would be almost a miracle in itself. Here we are reminded by Christ, that miracles alone will not convince, even someone rising from the dead (Luke 16:31). We live in a very skeptical world that will dismiss anything that does not have a material explanation. Therefore, we always must be equally wary of both materialistic denial and uncritical acceptance of claimed miracles.

opportunity to personally verify what happened on Holy Saturday of the Orthodox Easter of 2019. He certified with scientific experiments that during the first ten minutes of the Holy Fire, that had been transferred to him through the pilgrims from the Patriarch, is a miraculous fire characterized by a cold plasma. ... Cold plasma is not reproducible in the environment of the Edicule of the Holy Sepulchre. The author, therefore, considers the Holy Fire to be of miraculous origin, and the allegations of its fraudulent origin are unreliable”.

For many, the Holy Fire is a tangible expression of God’s presence, a source of hope and inspiration, a reminder of the transformative power of Christ’s Resurrection. The flame, carried from Jerusalem to churches and homes across the world, serves as a beacon of the light of Christ, shining in the darkness and guiding believers in their spiritual journey.

By Michael Whelton,

FIRE IS A SYMBOL OF LIGHT AND HOPE

The Holy Fire is a profound affirmation of the resurrection of Christ, symbolizing the victory of life over death, light over darkness, and hope over despair. Over the centuries, there have been many visitors who refuse to believe what they see with their own eyes,

Ibidp.124-125.

Resolution Assembly Serbian Orthodox Diocese of Canada 2026

RESOLUTION

*of the Annual Assembly of the Canadian Diocese
of the Serbian Orthodox Church in the Year of Our Lord 2026
We, the clergy, monastics, and representatives of the faithful people of God,
the duly appointed and elected members of the Annual Assembly
of the God-protected Canadian Diocese of the Serbian Orthodox Church,
gathered in the Church of the Assembly of Serbian Saints
in Mississauga, Province of Ontario,
on Friday, the 20th day
of the Year of Our Lord 2026, on the Feast of Saint Parthenius of Lampsacus,
called together by the grace of the Holy Spirit,
paternally led by our Hierarch,
His Eminence Archbishop of Toronto
and Metropolitan of Canada, Dr. Mitrophan,
conscious of the sacred responsibility we bear before God, the Church, and our people,
unanimously proclaim the following:*

1. Filial Loyalty and Prayerful Greetings

First and foremost, we offer prayerful greetings and express our filial devotion to His Holiness, Archbishop of Peć, Metropolitan of Belgrade-Karlovci, and Serbian Patriarch Porfirije, as well as to the Holy Assembly of Bishops and the Holy Synod of the Serbian Orthodox Church.

With the same sense of spiritual closeness, we greet the faithful people in all Serbian lands and throughout the diaspora, bearing witness that liturgical unity in Christ transcends all geographical and temporal distances.

2. Unity as a Spiritual Covenant

The Diocesan Assembly issues a strong call for the unity of the Serbian people, reminding us that unity is not external uniformity, but the fruit of spiritual harmony in truth and love. Unity is not built by force, nor maintained by interests, but by humility, patience, and the awareness that differences are natural, yet divisions can never be blessed. We recall the apostolic words to be “one body and one Spirit” (Eph. 4:4), for every division inevitably wounds the community.

The unity of the Church is not an administrative formula nor an institutional framework, but above all a Eucharistic mystery. In the Divine Liturgy we do not gather as individuals, but become one Body of Christ. The Eucharist is not an assembly of like-minded people, but a gathering of those who are different, whose foundation is Christ. For this very reason, every discord within the Church is not merely an organizational or human problem, but a deep spiritual wound upon the Body of Christ.

We remind all that the Church is not a space for affirming personal ambitions, nor a place where human weaknesses are concealed by spiritual language. Canonical order is not a legal formality, but the expression of the Church’s centuries-long experience. Obedience is not humiliation of the person, but the path of healing from egocentrism; and freedom in the Church is not self-will, but the capacity to live in truth and love. True freedom is always inseparable from responsibility; where freedom is separated from love — division is born. Where truth is separated from humility — condemnation arises.

Therefore, the Church continually reminds us that the path to God is not realized in isolation within one’s own “self,” but in a relationship of love toward the other. The other person is not an obstacle to our freedom, but the space of its fulfillment. As the Gospel and the Tradition of the Holy Fathers teach us, man is saved in communion, not in isolation. In encountering our neighbor, we discover the measure of our humility, the authenticity of our faith, and the depth of our love.

the unity of the community. In this spirit, the Diocesan Assembly particularly emphasizes that the priest occupies a central place in parish life — not by human measure, but by the very nature of the priestly ministry. He is the one who liturgically gathers the people of God, spiritually guides the entrusted community, and bears pastoral responsibility before God and the Church. Therefore, the healthy and fruitful life of every parish necessarily and un-

We recall that love for God cannot exist without love for man, for “he who does not love his brother whom he has seen, how can he love God whom he has not seen?” (1 John 4:20). Therefore, we are called to recognize in every person the image of God, to build peace, forgiveness, and understanding in our relationships, knowing that through this communion of love man grows toward the fullness of communion with God.

3. Unity within the Diocese

Our Diocese, as a living and complex ecclesial community within multicultural Canadian society, is called to bear witness to conciliarity as a way of being — an inner spirit and measure of Church life — not merely as a form of governance or organizational activity.

Conciliarity is not an administrative principle, but a spiritual reality of the Church founded upon mutuality, responsibility, and the awareness that each member lives and acts within the one Body of Christ. It is manifested through mutual respect, cooperation, and the proper understanding of the various gifts and ministries entrusted by the Lord to His Church.

We call the clergy to brotherly harmony and spiritual responsibility, the faithful to liturgical awareness and ecclesial maturity, and the Church-School Congregational Boards to carry out their service in a spirit of conciliarity, responsibility, and sincere dedication to

conditionally presupposes a harmonious relationship of cooperation, trust, and mutual respect between the priest and the Church-School Boards, as well as all other ministries within the community. By safeguarding order, the dignity of ministries, and the spirit of unity, the community builds a stable foundation for its spiritual growth.

For precisely in such conciliar balance and mutual respect, the Church most fully manifests her nature as a community of love, order, and spiritual maturity.

We recall the teaching of Saint Bishop Nikolaj Velimirović: “The Church is not an institution, but an organism; not a building, but a living body.”

For this reason, there are no “owners” in the Church — we are all servants of one Body and one Truth.

Church property is not merely material possession, but the fruit of the sacrifice, labor, and great faith of our forebears, a sacred inheritance that obliges all generations. It is a covenantal responsibility toward future generations. Therefore, it is not an object of material competition, but a holy trust which we are bound to preserve with spiritual responsibility. We call upon all Church-School Congregations, communities, and clergy to administer church assets conscientiously, responsibly, and transparently, mindful that what was created by sacrifice may be lost through negligence or passion.

4. Care for the Suffering People

With a deep sense of spiritual solidarity, we offer prayers for our people, especially in Kosovo and Metohija, as well as in all regions where our people live in difficult circumstances. The Church knows neither forgetfulness nor indifference, for the suffering of some becomes a spiritual call to all.

The Assembly of the Canadian Diocese, at its regular session, expresses unwavering support for Republika Srpska. Our faith and responsibility toward the fraternal Serbian people in Republika Srpska encourage us to continue praying for peace, stability, and progress, as well as for the preservation of its institutions. In these difficult times, as we face challenges at every step, we as the Canadian Diocese express solidarity with the people of Republika Srpska and our conviction that God's mercy will continue to guide their path of peace and prosperity. Our prayers are with them, and our support remains firm and unwavering.

We are reminded that prayer is the deepest and most exalted form of care, for in prayer a person stands not only before God, but brings the entire world into his heart. Through prayer we show that the suffering of our neighbors is not distant from us, but becomes part of our personal spiritual life and responsibility.

5. A Call to Return to the Foundations of Spiritual Life

The Diocesan Assembly, with pastoral responsibility, points to the profound spiritual challenges of contemporary society.

We live in a time when truth is relativized, values become fluid, and man — despite technological progress — often remains spiritually disoriented and inwardly lonely. Contemporary culture increasingly offers comfort without meaning, freedom without responsibility, and individualism without community, creating an illusion of fulfillment while leaving man in deep inner emptiness.

The consequence of such a way of life is not true freedom, but spiritual instability and the loss of inner peace. Precisely in such circumstances, the Church continually calls for a return to the foundations of spiritual life, reminding us that prayer, fasting, repentance, and liturgical life are not external religious forms, but the path of transformation of the human heart.

A person who loses a living connection with prayer gradually loses inner balance, and without inner peace also loses the capacity for true understanding, communion, and love. Prayer thus becomes the space in which man rediscovers meaning, measure, and spiritual equilibrium in his life.

6. Family and Identity in the Diaspora

In the conditions of the diaspora, where processes of

assimilation are strong and often imperceptible, the Orthodox Christian family remains the key and irreplaceable place for preserving spiritual, cultural, and national identity. The family is not merely a natural community of life, but — according to the Church's profound theological understanding — a domestic church, a space where faith is lived, transmitted, and witnessed.

Faith cannot be reduced to custom, nor identity to an external marker. What is not lived is gradually lost. Therefore, we call upon parents to make their homes places of prayer, love, forgiveness, and spiritual upbringing, knowing that it is precisely in family life that children first encounter the Church, faith, and the meaning of community.

We especially emphasize the importance of preserving the Serbian language within the family, for it is in the home that children first learn who they are, to whom they belong, and what they carry from their heritage. The language spoken in the home becomes the language of the heart and memory. By preserving language in the home, we preserve a living connection with our origin and faith.

At the same time, the authenticity of our faith is measured not only by words, but by deeds of love. Therefore, we call upon all parishes and church communities to cultivate a spirit of pastoral care, mutual support, and mercy, for the Church is not a community of the perfect, but of those who are healed, renewed, and saved in Christ. In this work of mercy, the youth and the Circle of Serbian Sisters play a significant role, being called to support their priest and to be active participants in the life and witness of faith and community.

7. Gratitude

Finally, the Diocesan Assembly extends sincere greetings and expresses respect to the Mayor of the City of Mississauga, Ms. Carolyn Parrish, as well as to representatives of the civil authorities.

Likewise, it expresses gratitude to the Lord, to our Hierarchy, the clergy, monastics, and faithful people, as well as to the hosts of this year's gathering — Very Reverend Fathers Dejan Obradović, Milojko Dimitrić, and Zlatibor Đurašević — and to all members of the Church-School Congregation and volunteers who contributed to the organization of this Assembly.

We bear witness that every assembly of the Church is above all a gift of God's grace and a manifestation of unity in Christ. Praying that the Lord strengthen us in these blessed days of the forthcoming Great Lent, we remain called to carry the spirit of this Assembly into the daily life of our parishes and communities.

**Given in Mississauga,
in the Year of Our Lord 2026
AMEN.**

VISOKI DECHANI MONASTERY—KOSOVO AND METOHIJA

Monastery is situated in the western part of the UN administered Serbian province of Kosovo and Metohia. It was built between 1327 and 1335 by the Serbian medieval king St. Stephen of Decani and was dedicated to the Ascension of the Lord. The monastery is settled in the picturesque valley of the Bistrica river surrounded by the mountains and forests of the Prokletije mountain range. It is the largest and best preserved medieval monastery in Serbia. During its turbulent history the Monastery was an important spiritual centre with developed artistic and intellectual activities. Although the monastery buildings suffered damage from the Turkish occupation, the church has been completely preserved with beautiful 14th century fresco paintings.

Today a young brotherhood of 30 brethren lives in the monastery continuing the centuries old tradition of the past. The brotherhood has developed various activities: wood carving, icon painting, book publishing and is also active in the missionary work. The beautiful monastic services are served according to the typicon of Mount Athos. The Monastery has survived after the Kosovo war (1998-2000) and the Brotherhood today lives as an isolated Serbian Orthodox island among hostile Kosovo Albanian Moslem population. This holy site survives only thanks to the protection of Italian forces which have blocked every access to the monastery. Beside all this the Monastery still attracts many international visitors from the UN Mission and KFOR. Thanks to KFOR military convoys occasionally the monastery is visited also by Serb pilgrims from Kosovo and Central Serbia.

St. Archangel Michael

Serbian Orthodox Church-School Congregation

*Wishes to all its parishioners and all orthodox
faithful a greatest of all church holy days
~ Resurrection of our Lord Jesus Christ ~*

**CHRIST IS RISEN!
TRULY HE IS RISEN!**

SPRING PICNIC

SUNDAY, MAY 17

SALES FROM 11:30

pork - lamb - chevaps
Serbian treats, salads ...

7837 Canada Way, Burnaby BC

БОНТОН

по тети

31. мај у 12:15 - театар

СРПСКА ШКОЛА СВ. ВАСИЛИЈЕ ОСТРОШКИ
Средње одељење и Гимназијалци
7837 Canada Way, Burnaby BC
По ДОНАЦИЈИ за нашу ДЕЦУ и ШКОЛУ

КОМЕДИЈА

**СЦЕНАРИО И
РЕЖИЈА:
СНЕЖАНА
ЈЕШИЋ**

2. И 3. МАЈ

MAY 2 & 3

ДАНИ СВЕТОГ ВЛАДИКЕ НИКОЛАЈА ОХРИДСКОГ И ЖИЧКОГ

ST. BISHOP NIKOLAJ OF OHRID AND ŽIČA DAYS

2. МАЈ

18:00 – Вечерње богослужење
19:00 – Позоришна представа „Земља Нодођија“
(по делу Св. Владике Николаја)

MAY 2

6:00pm – Vespers
7:00pm – Theater performance “The Land of Nowhere”
(based on the work of St. Bishop Nikolaj)

3. МАЈ

10:00 – Света Литургија у настаоку празнични ручак
12:30 – Академија поводом:
• 70 година од упокојења Светог Владике Николаја
• 80 година од упокојења Светог Јакова Туманског
Тема: „Богомољачки покрет и Свети Владика Николај“

MAY 3

10:00am – Divine Liturgy followed by a festive meal
12:30pm – Commemorative Academy marking:
• 70 years since the repose of St. Bishop Nikolaj
• 80 years since the repose of St. Jakov of Tumane
Theme: “The Bogomoljci Movement and St. Bishop Nikolaj”

Сви су добродошли!

All are welcome!

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАЈЛА
ST. ARCHANGEL MICHAEL SERBIAN ORTHODOX CHURCH
7837 CANADA WAY, BURNABY, BC